

1609

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

310019 / Polis Reuven

התועדות, כ"ב תמוז תשכ"ג

איך פועלים התעוררות אמיתית וברת קיום?

שיעור בלקוטי שיחות

כך ניכנס, שלב אחר שלב, אל המקדש שבנפש

אור וחיות

דאגות בעיצומה של השבת?! הרי "כל מלאכתך עשויה!"

התוועדות עם הרבי

צעירי
אגודת
חב"ד

שבת זו היא הראשונה מבין שלוש השבתות של בין המצרים. מעבר לעניין האבלות שבימים אלו וההלכות הנגזרות ממנו, מדגיש הרבי כי אלו ימים מסוגלים ביותר לבניין בית המקדש. אשר לכן עלינו להתאמץ ולהוסיף בהם בתורה, תפילה וצדקה, כדי להביא זאת לפועל.

בהתאם לקריאת הרבי לעסוק בימים אלו באופן מיוחד ב'צורת הבית' של בית המקדש, הקדשנו את המדור 'אור וחיות' לעניין זה. נלמד בו על המשמעות העמוקה הטמונה בצורת המבנה של בית המקדש, והביטוי שיש לכך ב'מבנה' המקדש בנפש האדם.

המדור 'שולחן שבת חסידי' מוקדש אף הוא לתוכנם של ימים אלו. בהתאם לכתוב "ציון במשפט תיפדה ושביה בצדקה", נלמד להכיר רובד נוסף וחשוב של מצוות הצדקה, אותו נוכל לקיים גם ביום השבת עצמו.

במדור 'התוועדות עם הרבי' נפגוש את הזעקה והקריאה של הרבי אודות ביאת המשיח: המציאות הנוכחית של הגלות היא "חלום", שממנו צריך להתעורר ולצאת, ואילו הגאולה היא המציאות האמיתית של כל יהודי.

המדור 'שיעור בלקוטי שיחות' חושף אותנו לדרך הפעולה של פינחס, נשוא הפרשה, ומעלת פעולתו בהתעוררות התשובה של בני ישראל, שמלווה אותנו עד היום הזה.

בתפילה ש"הפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים", בגאולה האמיתית והשלמה, תכף ומיד.

03 יהודי חדור כל כך בתחושה של גלות, עד שהגאולה אצלו היא בבחינת "חלום", בעוד שההפך הוא הנכון: הגלות היא ה"חלום", והגאולה היא המציאות האמיתית של כל יהודי • **התוועדות עם הרבי**

04 פנחס מקבל מתנה מיוחדת על כך שהוא מבטל גזרת כליה מעל בני ישראל. הדרך שבה הוא מסיר את הגזרה היא יוצאת דופן, וגם מלמדת אותנו שיעור חשוב לחיים • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 מדוע ערך הרבי התוועדות פתאומית בליל י"ז בתמוז? ומה עמד מאחורי השלום עליכם' של הרבי לנער הצעיר ב'קידוש לבנה'? – כך מוסיפים בנתינת 'צדקה' גם בשבתות של בין המצרים • **שולחן שבת חסידי**

14 מהו 'סדר הכניסה' של יהודי ל'בית המקדש' הרוחני שבנפשו? ואיך שלושת החלקים של העולם משתקפים בשלושת חלקי בית המקדש? – מבט מעמיק לצורת בית המקדש במובן הרוחני, במקדש הכללי והפרטי • **אור וחיות**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת – 11 • פרקי אבות – 16 • לוח חב"ד – 17
שניים מקרא – 18 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1609 • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגמו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

שיחת שבת פרשת פנחס תשד"מ
(תורת מנחם תשד"מ, כרך ד, עמוד 2210)

התוועדות עם הרבי

יהודי מחדיר לעצמו את ה'גלות' עד שאינו מצליח להשתחרר ממנה, והגאולה אצלו היא כמו "חלום" רחוק

השבת צריכה להיות התחושה ש"כל מלאכתך עשויה" - שכל הטיפולים וכו' כבר נעשו! ומה שלאחר צאת השבת תצטרך להתנהג על פי ציווי התורה לשמוע לדברי הרופא - הרי זה עניין השייך רק לאחר השבת, ואם כן, מדוע צריך אותה 'למשוך' על עצמך דבר בלתי רצוי?!

וכפי שזהו בהקשר האישי, כך גם בגלות הכללית: כיוון שהוא חדור כל כך ברגש הגלות - אינו יכול לחוש עניין של גאולה, ועד כדי כך - שכאשר מדברים עימו אודות הגאולה, נראה אצלו הדבר כמו "חלום"!

אך לאמיתו של דבר - ההפך הוא הנכון:

ישנו דרוש ב'תורה אור', הפותח בפסוק "שיר המעלות בשוב ה'... היינו כחולמים", שבו מבואר שכללות עניין הגלות הוא בדוגמת ה"חלום". כלומר: ה"חלום" הוא - לא הדיבור על הגאולה, אלא אדרבה: מציאות הגלות היא ה"חלום". שכן, מה ליהודי ולעניין של גלות... ואילו הגאולה היא - בהקיצו, זוהי מציאותו האמיתית של יהודי!

זאת ועוד: בדרוש זה מבואר שהחלום "מחבר שני הפכים בנושא אחד", ואשר זוהי מעלת עניין החלום - שגם אם ברגע הקודם היה מונח בענייני העולם, יכול הוא ברגע אחד להתהפך מן הקצה אל הקצה, להתנער ממדינות ענייני עולם הזה, ולבוא למציאותו האמיתית - לאהבה את ה' ולדבקה בו.

ועל דרך זה מובן בנוגע לעניינינו:

הן אמת שברגע זה נמצאים עדיין בחשכת הגלות ממש, אך כיוון שכללות עניין הגלות הוא "חלום", שעניינו הוא חיבור הפכים - הרי ברגע אחד יכול המצב להתהפך מן הקצה אל הקצה, היינו, שיוצאים מ"חלום" הגלות ובאים למציאות האמיתית - גאולה בפועל ממש!

וה"מפתח" לכך נמצא בידו של כל אחד ואחת ממש, כפי פסק הדין הברור בדברי הרמב"ם: "עשה מצווה אחת - הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה!" וכאמור, יכולים לפעול את כל זה ברגע אחד ממש.

כאשר מדובר אודות עניין הגאולה, ישנם כאלו שמתעוררת בקרבם תמיהה:

הייתכן, מהרהרים הם, שיושב לו יהודי לדבר רבים, ובכל התוועדות והתוועדות מכריז ללא הרף אודות נושא אחד: ביאת משיח צדקנו; ובהדגשה - שמדובר אודות ביאת משיח בפועל ממש, תכף ומיד ביום זה עצמו, ובנידון דידן [בהקשר הנוכחי] - ביום השבת קודש פרשת פנחס תשד"מ!

כאשר מזכירים מדי פעם אודות ביאת משיח צדקנו - נו, הרי סוף כל סוף זהו מעיקרי האמונה... אבל מה פשר הדיבור והלהט בזה ללא הרף, ומתוך הדגשה שזהו דבר שיכול להיות ברגע זה ממש? הרי קשה לפעול ברגש האדם שיתייחס לכך כאל דבר מציאותי!

ויתרה מזו - ממשיכים הם להרהר - אותו יהודי שמדבר אודות ביאת משיח צדקנו תכף ומיד, מחזיק הוא בו בזמן על שולחנו 'סידור', כדי שלא לטעות, חס ושלום, באמירת נוסח ה'ברכה אחרונה', שבה מבקשים שתבוא הגאולה - בלשון עתיד.

אלא מה - מסיקים הם - עניין זה הוא בגדר של "חלום"... חלום טוב ויפה, אבל לא דבר מציאותי. ואם כן, טוענים הם, לשם מה צריכים לדבר אודות ענייני "חלומות"?

הרהורים אלו אינם נובעים מחוסר אמונה, חס ושלום, שכן כל יהודי מאמין שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע. אך אף על פי כן, תחושת הגלות חדורה כל כך ברגש האדם, עד שהאמונה אודות הגאולה היא באופן 'מקיף' [ערטילאי] בלבד.

וכפי שהוא גם ביחס לגאולה הפרטית, של כל אחד בענייניו האישיים - שיהודי מחדיר לעצמו עניין של 'גלות', עד שאינו מצליח להשתחרר מזה: יושב לו יהודי, 'תמים' עם כל המעלות וכו', בהתוועדות של יום השבת, ומיצר ודואג... למה? כי הרופא אמר לו שייתכן שלאחר השבת יצטרך לעבור ניתוח...

מה יש לך לדאוג לכך ביום השבת? הרי ביום

מתנה יוצאת דופן

בסוף הפרשה הקודמת אנו קוראים על חטא נורא שבו נכשלים בני ישראל: התבוללות עם העם המואבי, שמביאה איתה חטא עבודה זרה.

בעקבות החטא הזה הפושה בעם, הקדוש ברוך הוא מביא מגפה שמפילה חללים רבים והורגת אלפים ורבות מבני ישראל. משה רבינו ואיתו חכמי הסנהדרין אובדי עצות. הם אינם יודעים איך לגרום לכך שחרון אף השם יוסר והמגפה תיעצר.

והנה קם פנחס בן אלעזר הכהן, ובלי להסס הורג את אחד החוטאים, אדם מכובד ובעל מעמד, לא פחות מנשיא שבט, זמרי בן סלוא - בזמן אמת, בעת שהוא חוטא עם המדיינית כזבי בת צור. מעשה זה של פנחס אכן משכך את כעסו של השם ועוצר את המגפה.

בהמשך לכך, מיד בתחילת הפרשה שלנו, השם מודיע למשה כי פנחס נכדו של אהרן הכהן זוכה במתנה נדירה ויוצאת דופן: הוא ומשפחתו הופכים להיות כוהנים. זה שכר מיוחד, משום שפנחס לא נולד כהן, כי אהרן סבו התקדש לכהונה לאחר לידתו, ואת קדושת הכהונה נושאים בירושה אלו שנולדו לכוהנים. כעת, בעקבות מעשהו של פנחס, הוא זכה להיות כהן בעצמו, ולהוריש את הקדושה הזו לצאצאיו עד עולם.

כך אומרת התורה:

פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הָשִׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאוֹ אֶת קִנְיָאֹתֵי בְּתוּכָם, וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹתֵי. לָכֵן אָמַר, הֲנִי נָתַן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וְהָיְתָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם, תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לֹא-לָהוּ וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

התורה מפרטת בדיוק מדוע פנחס זוכה לכך: משום שבקנאות לשמו ולכבודו של השם, הוא שיכך את כעסו ובכך הציל את עם ישראל מעונש כליה, חלילה. על כך מגיע לו כתר הכהונה, לו ולזרעו אחרי.

אך אפילו מחשבה פשוטה על כך מעלה תמיהה:

מלשון הפסוק משמע, שעיקר הטעם שזכה [פנחס] לשכר של "בריתי שלום", הוא מפני ש"השיב את חמתי מעל בני ישראל... ולא כיליתי את בני ישראל [בקנאתי]". ואינו מובן:

את העניין של "השיב את חמתי מעל בני ישראל... ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי" מצאנו גם לגבי משה רבינו. ולא פעם אחת, כי אם כמה פעמים*, כמסופר

1. במדבר, כה, יא-יג.

שיעור בלקוטי שיחור

הקנאי שבכנים

פנחס מקבל מתנה מיוחדת על כך שהוא מבטל גזרת כליה מעל בני ישראל.

הדרך שבה הוא מסיר את הגזרה היא יוצאת דופן, וגם מלמדת אותנו שיעור חשוב לחיים.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק יח, שיחה שלישית לפרשת פנחס

בחומשי².

ואם כן, מהו החידוש במעשהו של פנחס, שדווקא הוא זכה על כך לשכר של "ברית שלום"?

סוף כל סוף, מה כל כך מיוחד ויוצא דופן בסיפור של פנחס, שבזכותו הוא זכה למתנה הבלעדית והייחודית הזו שאף אחד אחר לא זכה לה?

ולא סתם אף אחד אחר לא זכה לזה, אלא אפילו משה רבינו בכבודו ובעצמו לא זכה לקבל שכר נפלא כזה מהשם!

אנחנו זוכרים איך משה רבינו אומר לעדת קורח: "אתם מאתיים וחמישים איש מבקשים כהונה גדולה? **אף אני רוצה בכך!**"³. אך כמובן, דווקא אהרן אחיו נבחר להיות הכהן הגדול, ולא משה רבינו.

יתרה מזו: בפרשה שלנו עצמה אנחנו רואים איך משה רבינו ממש מצפה ואף מבקש מהשם להוריש את התפקיד ואת המעמד שלו לילדיו - אך מסורב.

למה הכוונה?

בפרשה מופיעות ההוראות שהשם נותן כיצד לחלק את ארץ ישראל לשבטים, וכן ביחס לבנות צלפחד שאביהן מת במדבר והן ביקשו לרשת את חלקו בארץ. במסגרת זו מרחיבה התורה על דיני ירושה באופן כללי, ולאחר שמשה רבינו שומע ולומד מפי השם את הלכות ירושה, הוא מבקש מהקדוש ברוך הוא:⁴ "יפקד ה' א-לֵהִי הַרוּחַת לְכָל בֶּשֶׁר אִישׁ עַל הָעֵדָה . . . וְלֹא תִהְיֶה עֵדַת ה' כְּצֶאֱנָן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רָעָה".

חז"ל מסבירים שהבקשה של משה רבינו הייתה הרבה יותר ספציפית. משה ציפה שבניו וצאצאיו יירשו את התפקיד שלו:⁵ "כִּיֵּן שִׁירְשׁוּ בְּנוֹת צִלְפָּחַד בְּנִכְסֵי אֲבֵיהֶם, אָמַר מֹשֶׁה: הֲרִי הַשָּׁעָה שְׁאֲתַבֵּעַ צָרָכִי. אִם הַבְּנוֹת יוֹרְשׁוֹת, בְּדִין הוּא שִׁירְשׁוּ בְּנֵי אֶת כְּבוֹדִי".

אך הקדוש ברוך הוא מסרב לבקשתו זו של

2. שם, כז, טז-יז.

3. תנחומא, פנחס, יא, א.

א. ראה זהר פרשתנו רכ, א.

ב. בחטא העגל - תשא לב, יא ואילך. במתאוננים - בהעלותך יא, ב. במרגלים - שלח יד, יג ואילך. וראה פרש"י קורח טז, ד.

משה, ומודיע לו כי יהושע בן נון הוא זה שיירש את התפקיד, ולא אף אחד מילדיו של משה:⁶ "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה: קַח לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְסִמְכָתָּ אֶת יָדְךָ עָלָיו".

כעת, אם יש מישהו שעשה כדי לשכך את כעסו של השם ולהציל את עם ישראל מהשמדה, חלילה, זהו משה רבינו. גם פנחס עשה את זה, כפי שראינו, אבל אצלו זה קרה פעם אחת. ואילו משה עשה את זה כמה וכמה פעמים.

לכל אורך חומש שמות אנו רואים איך פעם אחר פעם הסיפור חוזר על עצמו: בני ישראל חוטאים ומכעיסים את השם, ומשה עומד כסנגורם של ישראל ומגן עליהם. בחטא העגל, בחטא המרגלים, במלחמת עמלק, בתלונות נגד המן, ועוד. בכל המקרים הללו היה "חרון אף" של הקדוש ברוך הוא על עם ישראל, ונגזרה עליהם גזרת כליה. ובכל המקרים הללו, עמד משה רבינו, התפלל והתחנן, ומסר את נפשו על כך שהקדוש ברוך הוא יסלח ויוותר לעם ישראל. ואכן, בכל פעם משה רבינו מצליח בתפילתו ומציל את עמו.

ובכל זאת, פנחס זוכה להיעשות כהן ואף להוריש את הכהונה לילדיו, מה שאפילו משה לא זכה לו - וזאת בזכות זה שהוא שיכך את כעסו של השם והציל את עם ישראל, מה שמשה רבינו עשה שוב ושוב, ובכל זאת לא קיבל על כך את אותה מתנה מיוחדת!

האם יש משהו מיוחד בדרך שבה פנחס עשה זאת, שבזכות זה הוא קיבל את מה שאפילו משה לא זכה לקבל? אם כן, מהו?

"בקנאו את קנאתי בתוכם"

נקרא שוב את הפסוק, ונשים לב למילת המפתח שאולי קודם החמצנו: "פִּינָחַס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הָשִׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם, וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי".

במילה האחת הזו, "בתוכם" - נמצא כל ההבדל בין שתדלנותו של משה למען עם ישראל, לבין מעשה הקנאות של פנחס:

ישנם הבדלים בין העבודה של משה לעבודה של פנחס, ומהם:

אצל משה, "השיב את חמתי" נפעל על

4. במדבר, שם, יח.

משה, זכות אבות, התעוררות י"ג מידות הרחמים, או מעשה של קידוש השם.

אך הרבי מראה לנו שלא כך. המעשה שפנחס עשה לא הופנה כלפי מעלה. זו לא הייתה זכות שעלתה השמימה ובכך הצילה את בני ישראל, כי אם פעולה שהופנתה כלפי מטה, אל העם. זה היה משהו שהתרחש "בתוכם".

פנחס במעשה הקיצוני שלו הציב מראה מול בני ישראל וחשף בפניהם את חומרת המצב. המעשה שלו המחיש את חומרת החטא, ובכך גרם לבני ישראל להזדעזע, לתפוס את הטעות שבידם, ובעקבות זאת לשנות גישה ולחזור בתשובה - וזה מה שגרם לכך שהגזרה כבר לא הייתה תקפה. זו לא הייתה סליחה, אלא כפרה. תיקון החטא הוא זה שהוביל לביטול הגזרה.

אפשר למצוא לזה רמז בפירוש רש"י על הפסוק, שמגלה לנו שפנחס לא סתם 'העניש' את החוטאים והרג אותם, כי אם גם עשה זאת בכוונה בפרהסיא, בצורה שתזעזע את בני ישראל: "כיוון בתוך זְכוּת של זמרי ונְקִבּוֹת שלה [מקום החטא], וראו כולם שלא לחינם הָרַגְם!".

ננסה לתאר בצבעים חיים מה אירע שם. עם ישראל חונה סמוך לארץ המובטחת, ממש ליד גבול המואבים והמדיינים. החניה שם מתמשכת, ועם הזמן באופן טבעי נוצרים קשרי מסחר וידידות עם בני העמים המקומיים. בנות הגויים מנסות להכשיל את בני ישראל, מכירות להם את 'התרבות המקומית' היפה, ואט אט מיטשטש הגבול ומתחילה ההתבוללות.

בעם ישראל רווחת התחושה שזה לא 'ביג דיל' להתיידיד עם המדיינים ולאבד את הזהות היהודית. הם בסך הכול אנשים טובים, והם הרי הולכים להיות שכנים שלנו במשך שנים. יש גם מנהיגים בעלי שיעור קומה שנותנים גושפנקה לתחושה הזו, הגדול שבהם הוא זמרי בן סלוא, ממש מהאליטה ומשכבת ההנהגה של עם ישראל.

פנחס מבין שכדי להסיט את הספינה מהתנגשות בקרחון ולהשיבה אל דרך המלך, עליו לעשות מעשה קיצוני שיגרום לשינוי מהותי בדעת הקהל. עליו להבהיר עד כמה המצב קטסטרופלי כדי לגרום למפנה.

המעשה הקיצוני שהוא עושה, תוך סיכון אישי, הוא למעשה פעולת מחאה שמטלטלת את העם ואכן מצליחה ומחלחלת לליבם. עם ישראל פתאום מסתכל על עצמו ומבין באיזה מצב חמור הוא נמצא. הרוח במחנה משתנית בבת אחת שינוי דרסטי.

ידי שהתפלל לקדוש ברוך הוא, ותפילתו גרמה לביטול הגזרה מעל בני ישראל מלמעלה.

ואילו אצל פנחס היה הדבר באופן כזה שעל ידי עבודתו, "בקנאו את קנאתי", הוא גרם לכך שבני ישראל יעשו תשובה - על ידי זה שהוא הרג את זמרי באופן אשר "ראו כולם שלא לחינם הרגם", וזה הביא את בני ישראל לתשובה. ובאמצעות זאת - "ויכפר על בני ישראל".

ובזה מובנת הדגשת הכתוב לגבי פנחס: "בקנאו את קנאתי בתוכם". שבוזה מרמז הכתוב, שהקנאות דפנחס נכנסה וחלחלה "בתוכם". היינו, שעוררה בתוך בני ישראל תנועה של תשובה, וזה הביא לכפרת בני ישראל - "ויכפר על בני ישראל".

משה רבינו הצליח להסיר את כל הגזרות והקטרוגים 'למעלה', בעזרת תפילות; ואילו פנחס עשה את זה 'למטה', בעזרת עבודת שטח ששינתה את הכיוון ועוררה את החוטאים עצמם לתקן את דרכם, ובכך לזכות לסליחתו של השם ולהסרת גזרת הכיליון.

למעשה, הרבי מספר לנו את סיפורו של פנחס מחדש, בצורה שלא חשבנו עליה קודם.

בקריאה שטחית של הסיפור, זה נראה שפנחס עושה מעשה טוב, ולא סתם מעשה - אלא מעשה הרואי שהגיע מתוך תושייה והקרבה של מסירות נפש, ובזכות כך הקדוש ברוך הוא מוכן לסלוח ולוותר לבני ישראל ומבטל את הגזרה.

אם זה היה כך, אכן היה בכך דמיון לסיפורים הקודמים שבהם משה היה זה שהסיר את החרב מעל צווארו של עם ישראל - הגזרה נגזרת, ומתבטלת באמצעות זכות מיוחדת: אם זו תפילת

ג. פרש"י ס"פ בלק. וראה פדר"א פמ"ז.

ד. שלכן ההפטורה דפ' פינחס (כשקורין אותה לפני "תלתא דפורענותא" - שאז ההפטורה היא "מענין הפרשיות") היא המשך הסיפור דאליהו בהר הכרמל (מ"א יח, מו ואילך) - שוהו [לא רק מפני שה"קנאות" דאליהו ("קנא קנאתי לה" גו" - שם יט, י. שם, יד) היא ע"ד הקנאות דפינחס, כ"א גם] לפי שהקנאות דאליהו גרמה לתשובת בני - "וירא כל העם גו' ויאמרו ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים" (שם יח, לט. וראה אוה"ת עה"פ (ובארוכה) - לקו"ש ח"א ע' 174) שב' פעמים ה' הוא האלקים הו"ע התשובה, כפלים לתושי'. ראה פדר"א שם: חשב הקב"ה שמו של פנחס בשמו של אליהו . . שעשה שישאל יעשו תשובה כו'.

ה. פסוק יג.

ו. ריש פרשתנו.

ז. ראה מפרשים הנ"ל, דקידש ש"ש ברבים, בתוך קהל כו'.

במשך ארבעים שנה, מאז יציאת מצרים ועד מעשה פנחס, בני ישראל חיו בגן עדן על אדמות. הם היו מוקפים בניסים אלוקיים מוחשיים יומיומיים, ולא היו להם כל טרדות חומריות. ומעבר לכל זה, הם קיבלו את התורה ישירות מהקדוש ברוך הוא ולמדו אותה ישירות מפי משה רבינו. במשפט אחד, אם לסכם את המצב הרוחני של עם ישראל במדבר - הם חיו בתוך חוויה של התגלות אלוקית מתמדת.

כל אחד מבין שלימוד התורה מפי משה רבינו לא היה דומה לשיעור הלכה עם הרב בבית הכנסת, או אפילו לשיעור גמרא עמוק בישיבה. משה רבינו הוא כצינור דרכו עוברת התורה במלוא עוצמתה וקדושתה. כשמשה מעביר לבני ישראל את דבר השם, הוראות או ציוויים חדשים, או כל דבר אחר שבתורה, הוא חושף אותם לקדושת התורה ומעניק להם את אור האמת האלוקית והנבואית הטמונה במילים הקדושות. כאשר משה רבינו דיבר על מצווה או הסביר הלכה, בני ישראל יכלו לחוש את האורות העליונים ואת הקדושה שמסתתרת בכל מילה.

המצב הרוחני הזה סיפק להם גם דרך להתמודד עם קשיי העולם הזה ופיתויי היצר הרע. האור שנגלה אליהם על ידי משה רבינו גרם לכך שעבירה על רצון השם תהיה דבר רחוק ומופרך שכלל לא עולה על הדעת. כמו לספר בדיחה באמצע תפילת נעילה של יום כיפור.

עבודת השם כזו נקראת בלשון החסידות "עבודה מתוך גילוי אור מלמעלה". כשהאור והקדושה של התורה מאירים בעולם, כל הדברים שאינם בתחום הקדושה הופכים להיות חסרי ערך ואף מופרכים.

עבודת השם כזו מרגישה לנו כמו חלום אוטופי, כמו האידיאל שכולנו שואפים אליו. אכן, בחיים כאלו יש מעלה גדולה ונפלאה, אבל יש בהם גם חסרון מובנה: כאשר האור יכבה, אין כל ביטוח שעבודת השם תישאר באותה רמה. הגילוי הגדול של האור מעמיד את האדם במרחב מרומם, וזה שולל כל עבירה או חטא, אבל זה תלוי בדבר אחד: שהאור ימשיך להאיר. כל הזמן שהנר דולק זה יכול להימשך. אך ברגע שנפסק האור, ברגע שהמצב משתנה, אין ערבות לכך שלא ניפול, חלילה.

וכשהקדוש ברוך הוא רואה זאת, הוא מבין שהמגמה של עם ישראל היא לשוב בתשובה, שמכאן ואילך הם יתעלו ויתקרבו אליו, ולכן הוא עוצר את המגפה.

בכך נחשב מעשה פנחס למיוחד ויוצא דופן. גם הוא כמו משה הצליח להסיר את כעסו של השם ולהציל את עם ישראל. אבל בשונה ממשה, הדרך בה הוא "השיב את חמתי מעל בני ישראל" הייתה "בקנאו את קנאתי בתוכם".

אך כמובן, נותר לנו להבין מדוע באמת. מדוע שיטת הפעולה של פנחס עדיפה על הזכויות והתפילות של משה רבינו? למה מסע ההתעוררות לתשובה של פנחס זיכה אותו בשכר כה מיוחד, יותר מאשר 'הפעלת הפרוטקציות' של משה רבינו אצל הקדוש ברוך הוא?

גילוי אור מלמעלה

כדי למצוא את היתרון הגדול בשיטת פנחס, ניכנס לעומק יותר לבחון את ההבדל בין דרך הפעולה של משה לזו של פנחס. נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

עבודת משה הייתה "מלמעלה למטה" - גילוי אור.

לפיכך היה עניינו העיקרי - "משה קיבל (מלמעלה למטה) תורה מסיני ומסרה" לתלמידיו, הוא לימד את התורה לישראל. והרי התורה מגינה מפני עניינים בלתי רצויים באופן של "תורה אור", כאור הדוחה חושך. האור האלוקי של התורה פועל שהחושך נדחה "מאליו וממילא".

כאשר העבודה היא בדרך מלמעלה למטה, מצד גילוי אור, אזי בשעת מעשה ה"מטה" אומנם מואר וממולא בגילוי האור, אבל כיוון שהוא עצמו לא הזדכך, ייתכן שלאחר שייפסק הגילוי יוותר ה"מטה" במעמדו ומצבו הקודם.

לפיכך אנו רואים במתן תורה, שלמרות שפעל אצל בני ישראל ש"פסקה זוהמתן"א, למרות זאת היה לאחר זה מקום לחטא העגל, שעל ידו "חזרה זוהמתן"ב.

ח. אבות בתחילתה.

ט. משלי ו, כג.

י. לשון אדה"ז - תניא פ"ב.

יא. שבת קמו, רע"א. זח"א נב, ב. זח"ב קצג, ב.

יב. זהר שם. וראה תניא ספ"ו. המשך תער"ב ח"ב ע' תתקל ואילך.

המסוגל להתפלל ולבטל גזרות. הוא היה יהודי מן השורה, אחד מהעם. וכשהוא רואה את המצב, הוא מרגיש שעליו לחולל שינוי בעם: לא להחזיר אותם למצב של 'גילוי אור', אלא להניע אותם בחזרה לכיוון הנכון, להחזיר אותם **בתשובה**:

ואילו עבודת פנחס הייתה "מלמטה למעלה" - זיכוכ ה"מטה" והעלאתו למעלה.

[לכן אנו רואים ש]פנחס עורר אצל בני ישראל על ידי עבודתו תנועה של תשובה, שבירת החושך ועלייה וחזרה להשם יתברך.

[ו]כאשר העבודה היא בדרך מלמטה למעלה, הרי ה"מטה" עצמו מזדכך ומתעלה, וזהו עניין בר קיימא.

לכן, הכפרה שפעל פנחס לא הייתה רק לפי שעה, אלא הייתה זו כפרה תמידית ודבר "נמשך". כמו שכתוב בספרי על הפסוק "ויכפר על בני ישראל" - "שעד עכשיו לא זו, אלא עומד ומכפר עד שיחיו המתים".

מהי תשובה? - זו בהחלט לא התעוררות רגעית, ואפילו לא כזו אמיתית וסוחפת שבאה בעקבות התגלות אלוהית מלמעלה. תשובה איננה מגיעה מתוך גילוי אור, מתוך הרגשה של "טעמו וראו כי טוב השם", אלא בדיוק להפך, מתוך הרגשה והכרה בכך שהמציאות הנוכחית היא שלילית ורעה וחיבת להיפסק.

בלשון החסידות זה נקרא "עבודת השם מלמטה למעלה". כלומר, הכרה כנה בכך שהמצב הנוכחי גרוע וטוען שיפור. וככל שההכרה הזו מציאותית וריאלית יותר, כך היא גורמת לכך שהאדם ידאג לצאת מהמצב ולהתעלות למצב טוב יותר.

התשובה חייבת לבוא מתוך עמידה על קרקע המציאות, בפרקטיקה של חשבון נפש אמיתי, התבוננות כנה במצב הנוכחי, כך שההבנה שהמצב גרוע ולא יכול להישאר כמו שהוא

אפשר לדמות את המצב הזה לתרופת פלא, שכל עוד משתמשים בה המצב מצוין והתפקודים הגופניים מעולים, גם אם יש זיהום או מחלה בגוף. אבל ברגע שמפסיקים לקחת את התרופה, אין לדעת האם הגוף אכן ימשיך לתפקד או שתהיה קריסת מערכות.

ואכן, זה בדיוק מה שקרה. ההוכחה הפשוטה לכך היא מה שאירע במתן תורה. בני ישראל עומדים למרגלות הר סיני ושומעים את הקדוש ברוך הוא אומר את הדיברות. הדבר משפיע עליהם בצורה עמוקה כל כך, הם מיטהרים ומתקדשים עד שהם חוזרים למצב הראשוני בו היה אדם הראשון לפני חטא עץ הדעת. הגמרא מתארת זאת כך⁵: "בא נחש על חנה - הטייל בה זנהמא; ישראל שְׁעָמְדוּ עַל הַר סִינִי - פְּסָקָה זִנְהֶמָתָן".

אך כל זה היה בזמן ההתגלות. הגילוי האלוהי גרם לכך שהם לא היו מסוגלים לעבור עבירה. אך כאשר האור הפסיק להאיר, כשמעמד הר סיני נגמר, כאשר תמו הקולות וחדלו הברקים, ההשפעה וההתרגשות של מתן תורה הלכו ודעכו, עד שכעבור ארבעים יום בלבד - לא רק שעם ישראל היה **מסוגל** לעבור עבירות, הוא אף חטא בפועל בחטא העגל, אולי החמור שבחטאים.

זה למעשה מה שקרה בכל ה'מעידות' של עם ישראל לאורך ארבעים השנים במדבר. כל עוד האור האיר, כל עוד הם חוו את החוויה של לימוד התורה מפי משה, הם עבדו את השם בכל ליבם. אך ברגע שהשריון הרוחני הזה הוסר, החלו בעיות ונפילות.

ובכל פעם כאשר קרה מקרה כזה, עם ישראל ניצל מהגזרה 'מלמעלה' - על ידי תפילות וזכויות, שהאירו מחדש אור אלוהי שביטל את הגזרה, וכך הם חזרו לחיות באור ושוב התרוממו והתנהגו לפי רצון השם.

המצב הזה נמשך עד שהגיע פנחס. מעשה פנחס לא היה עוד אירוע בשרשרת האירועים בקורות עם ישראל. זהו ציון דרך משמעותי שמציין תפנית בכל צורת עבודת השם של עם ישראל, מאז ועד היום.

כעולה נצחית

פנחס לא היה "איש אלוקים" כמו משה,

5. שבת, קמ"ב, ב.

יג. לשון הרצ"ב - "צפ"נ עה"ת ריש פרשתנו. וראה גם צפ"נ לסנהדרין פב, ב.

יד. ובסנהדרין שם: וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם. ועיין תוד"ה מפני סוטה יד, א (וצע"ק שלא הובא וצוין בצפ"נ שם). אבל להעיר דשם - "קברו של משה". ולהעיר ממשנ"ל לעיל ע' 317 שמסנ"פ דיפנחס היתה בכחו של משה שאמר "קריינא דאיגרתא כו".

שכיוון שעניין זה שפנחס "השיב את חמתי" היה באופן שאין בו שום הפסק, על כן היה גם השכר מידה כנגד מידה, ש"בריתי שלום" נמשך "לו ולזרעו אחריו" ללא הפסק^{טו}.

פנחס עשה משהו הרבה יותר גדול מאשר לפתור את הבעיה הנקודתית של חטא בנות מואב. הוא שינה את הדרך שבה עם ישראל עובד את השם. אם עד עכשיו עבודת השם הייתה במהותה התרוממות אל הרוחניות וקיום חיים מלאי משמעות לאור הזרקורים של התורה, פנחס חידש דרך אחרת - דרך צומחת ועולה מתוך קרקע המציאות הקשה.

אז אם שאלנו מדוע פנחס זכה למתנת הנצח של הכהונה, ואף להוריש את הזכות הגדולה לצאצאיו - עכשיו יש לנו את התשובה. פנחס חולל בעם ישראל שינוי נצחי, הנמשך עד היום, ולכן דווקא לו העניק השם את המתנה יוצאת הדופן, מתנה נצחית הנמשכת עד היום.

מה עם ה"חוי"?

הבה נתרגם את השיעור לחיים הרוחניים שלנו:

ההוראה מזה בעבודה בפועל:

יש מי שחיותם היא בענייני הנשמה - תורה ותפילה וכו', אבל אינם מסורים לעבודה עם ה"מטה", שענייני הגוף יהיו חדורים בקדושה.

או באופן כללי יותר: מי שכלפי עצמו פועל בכל העניינים, לא רק בענייני הנשמה אלא גם בענייני הגוף, ואפילו בחלקו בעולם - אך נשאר בד' אמותיו הפרטיות, ועם הזולת וה"חוי" אינו מתעסק.

יש לדעת שסדר עבודה שכזה אינו תמיד בר קיימא. אומנם בשעה שהוא עוסק בענייני הנשמה הוא נמצא במעמד ומצב של רוממות, אבל אחר כך, כאשר הוא בא במגע עם ענייני העולם, הרי לא זו בלבד שאינו מעלה אותם, אלא אדרבה, הם פועלים בו ירידה והגשמה, רחמנא ליצלן. וכן הוא גם בנוגע לכללות ה"מטה"

מחלחלת לתודעה הפשוטה של האדם ומחוללת בו את השינוי ומתוך כך הוא שב אל השם באמת. אם עבודה בדרך "גילוי אור" דומה לתרופת פלא, הרי שעבודת התשובה דומה לטיפול שורש בזיהום, לניתוח שמטרתו להוציא את הגידול שהתפשט בגוף. בעוד תרופת פלא מועילה מאד לטווח קצר, טיפול שורש מבריא את המחלה 'מלמטה'.

זה בדיוק מה שעשה פנחס. הוא טיפל בבעיה בעצמה, הוא 'חתך בבשר החי' והוציא את הזיהום מהגוף החולה. הוא קם ועשה מעשה קיצוני שגרם לאי נוחות ולזעזוע, אך דווקא בשל כך היה בכוחו לעורר את העם לתשובה. ההיסחפות אחרי החטא הנורא של נישואי התערובת וההיטמעות בגויים הכריחה את פנחס לעשות מעשה נחרץ שיחתך באחת את ההיסחפות ויעורר גל של תשובה בעם.

וזו המעלה הגדולה של פנחס. כמו בתשובה כנה ואמיתית של כל אדם פרטי, גם אצל פנחס, ההכרה של העם בקידוש השם שעשה לא הייתה אירוע חד פעמי ותלוי בנסיבות, אלא תשובה פנימית ויציבה שההשפעה שלה מתמשכת. ייתכן שאפשר לראות המחשה להשפעה הגדולה של מעשה פנחס בכך שמאז ועד ימינו אלו ממש, ההתבוללות נחשבת כ'קו אדום', כמעשה שלא ייעשה. גם היהודי הרחוק ביותר, זה שמגיע רק פעם בשנה לבית הכנסת, מייחל לכך שהבן שלו יתחתן רק עם יהודייה ולא מוכן לחשוב על אפשרות אחרת.

הדבר המדהים הוא שהגמרא במסכת סנהדרין מספרת לנו שכוח הכפרה של פנחס עומד ומכפר על עם ישראל עד לימינו. אפשר לראות זאת בראייה רוחנית ומיסטית, ולומר שפנחס עומד ומלמד זכות על עם ישראל מאז ועד היום ברצף. אך לפי מה שלמדנו כעת, יש כאן משמעות עמוקה הרבה יותר: המעשה שעשה פנחס שינה את הלך הרוח בעם ישראל. הוא חולל שינוי אמיתי של תשובה, כזה שנבע מהכרה חשופה במצב האמיתי. ושינוי כזה משפיע לדורות, עד כדי כך שיש לו השפעה נצחית ובזכותו אנו זוכים לכפרה בכל דור ודור.

כעת אנחנו יכולים למצוא את התשובה לשאלה שבה פתחנו:

וזהו הטעם לכך שהשכר של "בריתי שלום" . . לו ולזרעו אחריו" ניתן לפנחס דווקא.

טו. ראה המשך תע"ב (דלעיל הערה 31), "ד'בריתי שלום" הו"ע "ברית שלומי לא תמוט".

לעומת זאת, עבודת השם בדרך של "תשובה מלמטה" היא הפוכה במאה ושמונים מעלות. היא צומחת מתוך הקרקע של הכרת המציאות. האדם מכיר היטב את גופו ואת חולשותיו ואינו מתעלם מהם. להפך, הוא עסוק בלבחון כיצד מטפלים בהם.

הוא מודע לנקודות התורפה, לתאוות ולפיתויים שבהם הוא עלול ליפול, ובוחן בעצמו אם לרסן את הגוף או לרתום אותו בהתאם למקרה: כאשר מדובר על דבר איסור, צריך 'לרסן' את הגוף, להתבונן עד כמה הדבר מאוס, נחות ומופרך, וכך ללמד את הגוף שגם אם הוא יהיה רעב מאד הוא לא יאכל אוכל לא כשר, וגם אם יהיה ממש משועמם הוא לא יצפה במחזות שאסור לראות. וכאשר מדובר על עניינים 'ניטרליים', כמו אכילה או שינה, צריך לראות איך רותמים אותם לעבודת השם. גם במוזיקה אפשר להשתמש להתעוררות רוחנית, ואת קשרי החברות בעבודה אפשר לנצל למסירת שיעור הלכה יומי.

מובן מאליו שהדרך של "גילוי אור" היא נעלה ומרוממת ביותר, ובה האדם חי ברמה אחרת של קדושה. אבל פנחס מלמד אותנו שזה לא מספיק בשביל שעבודת השם תהיה יציבה ומתמשכת לאורך זמן.

נתאר לעצמנו יהודי שכל היום עסוק בלימוד תורה ובתפילה, הוא חי בספירה של קדושה וכך מעצים עוד ועוד את הנשמה שלו, עד שבכלל אין לו תאוות וניסיונות, הגוף שלו בכלל לא 'מושך' כלפי מטה. הכול טוב ויפה, הלוואי על כולנו.

אבל מה יקרה אם ביום מן הימים הוא צריך לנסוע לחוץ לארץ לשמחה משפחתית? הוא יצטרך לעבור בשדה התעופה, וייקלע בעל כורחו לניסיונות והתמודדויות. ההסתגרות שלו עד עכשיו מנעה ממנו כלים להתמודד בהצלחה עם העולם הזה. הדבר עלול לבלבל אותו ואולי לגרום לו חולשה בעבודת השם. ואם בצוק העיתים הוא יצטרך להתחיל להתעסק במסחר, ופתאום הוא ייחשף לדרך שבה המנגנון הזה עובד - עם תככים, 'טריקים' ו'שטיקים', דיבור בטון ובסגנון שזרים לו - הוא עלול להישבר, ואולי אפילו להיגרר אחרי הרוח הנושבת בחוץ.

אנו מכירים זאת היטב מהמציאות. חינוך ששוקד על העמדת חומות בפני העולם, התגוננות והסתגרות, מייצר יראת שמיים טבעית ופשטה, אך מאידך - זה לא מעניק חוסן ותעצומות להתמודדויות שהחיים יביאו איתם,

וה"חוץ": בשעה שנמצא בד' אמותיו הרי הוא בשלמות. אבל אם מזדמן לו מצב שבו הוא מוכרח לבוא במגע עם העולם, עם ה"חוץ", עלול ה"חוץ" להורידו ממדרגתו, חס ושלום.

ולכן הדרישה מיהודי היא, שיחד עם העבודה הפנימית בענייני הנשמה, יתעסק גם עם ה"חוץ", עד לחוץ שאין למטה ממנו, שאף הוא יהיה כלי למעיינות התורה והמצוות.

יהודי מורכב מגוף ונשמה, שהם שני הפכים. הנשמה היא מקור העוצמה הרוחנית, היא אוהבת את הקדוש ברוך הוא ומחפשת כל דרך לדבוק בו. הגוף, לעומת זאת, הוא מכונה אנוכית שמחפשת כל הזמן הנאות אגואיסטיות ורגעיות. כאשר המטרה בעבודת השם היא התגברות על המתח הזה שבין שני הכוחות, ויצירת ניצחון מוחלט ושלטון ללא עוררין של הנשמה על הגוף.

הקושי העיקרי של האדם בכל התמודדות שהיא נובע מאותו מתח, מהפער שבין הנשמה והגוף. אפילו צרות שפוקדות את האדם, לא עלינו, נחוות בצורה אחרת לגמרי כשישנו סנכרון בין חיי הנשמה לחיי הגוף.

כאן לפנינו שתי דרכים ואסטרטגיות שונות כיצד להתגבר על הפער הזה: "גילוי אור מלמעלה", או "תשובה מלמטה".

עבודת השם בדרך "גילוי מלמעלה" היא להעצים את הנשמה ולהדחיק את הגוף. להתמלא בתורה, במצוות, בחסידות, בסיפורי ניסים ובניגונים חסידיים, שיעצימו כל כך את הנשמה עד שהגוף ייכנס למין שיתוק, הלם או תרדמת (לא במובן הפיזיולוגי, חלילה), ולא יפריע עם החולשות והפיתויים שלו.

יהודי שמעצים את הנשמה שלו ב"גילוי אור", שיושב כל היום ולומד תורה ומתפלל ולא מתעסק בשום דבר חוץ מזה, הוא עובד השם ברמה גבוהה מאד. עד כדי כך, שעניינים כמו אוכל, שינה או כסף לא מעסיקים אותו, ומי מדבר בכלל על הנאות אחרות כמו ספורט או מוזיקה שמהם הוא מתרחק לחלוטין. ודברים אסורים ממש, כמו אוכל לא כשר או מראות לא מתאימים - זה בכלל לא נמצא בעולמו. וכך גם כל התמודדות עם אתגר שבא לפתחו מאבדת את ההיקף והמשמעות שלה, וכמו מתמוססת בפני החיים הרוחניים הממלאים את האדם.

"הילדים שלנו"

בחודש אדר תשמ"א הגיע האדמו"ר מבעלז לפגישה עם הרבי. בין הנושאים עליהם דיברו עלה נושא חינוך הבנות, והשיחה עסקה בשאלה אילו תכנים תורניים נכון ללמד בבתי הספר לבנות.

בקשר לכך סיפר הרבי: "דיברתי עם רבנים ותבעתי מהם לדרוש בנושא טהרת המשפחה, והשיבו לי: איך אפשר? הרי זה הפך הצניעות!

"והוסיפו להביא ראיה: אבא היה רב, סבא היה רב, סבא רבא היה רב - והם מעולם לא דיברו בעניין טהרת המשפחה ברבים!".

"שאלתי אותם", המשיך הרבי וסיפר, "האם הם ניסו לברר אצל חברות קהילתיות על מצב הידע שלהן בנושא. הרי הן בין כך לומדות על עניינים אלו בבתי הספר ובאוניברסיטאות באמריקה. אז מה אתם מרוויחים בשתיקתכם?".

האדמו"ר מבעלז שמע את דברי הרבי, ותמה: "האם ילדים שלנו לומדים בבתי ספר כאלו?!".

והרבי השיב: "זה תלוי למי אתם מתכוונים כאשר אתם אומרים 'ילדים שלנו'..."

ויראת השמיים הזו לא בטוח תעמוד ליום פקודה.

זה החיסרון בעבודת השם שמבוססת אך ורק על "גילוי אור", ואין בה גם גורם של "תשובה", של הסתכלות למציאות הגוף והעולם בעיניים ומציאת דרכים להתמודד איתם נכון.

אך יש דרך חלופית. נתאר לעצמנו את אותו יהודי, אם הוא היה מקדיש לעצמו זמן לצאת ל'מבצעים', להכיר יהודים שאינם עובדי השם כמותו ולדבר איתם על כשרות, שבת וטהרת המשפחה. מה אם אותו יהודי היה יוצא מדי שבוע לשעה או שעתיים להסתובב בין חנויות במדרחוב ולהציע ליהודים להניח תפילין.

פעולות כאלה גורמות ליהודי להסתכל על העולם הזה בצורה בריאה ונכונה. בשדה התעופה הוא הופך "דוגמה חיה" של יהודי שמח, במטוס הוא מציע ליהודי אחר להניח תפילין או ללמוד דבר תורה יחד, וכשהוא מתעסק במסחר הוא מרגיש שליחות לקדש שם שמים ולהביא את אור היהדות גם לעולם העסקים.

יש כאן מסר נפלא: ההתעסקות בהפצת המעיינות היא לא רק חובה וזכות גדולה משום שהיא משלימה את הכוונה האלוקית של "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים", אלא גם מפני שהיא עבודה "מלמטה למעלה", היא מעניקה ליהודי חוסן רוחני ועושה את עבודת השם שלו נצחית ויציבה.

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות
חב"ד על פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

תרי"ג

נולד סבו של הרבי, הרב הגאון החסיד ר' ברוך שניאור, נין אדמו"ר הצמח צדק. היה גאון גדול וידע את כל הש"ס בעל פה. היה חסיד של אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר הרשב"ב ואדמו"ר הריי"צ.

כז תמוז

תרנ"ג

נפטר הרב החסיד ר' יהודה לייב סלונים, בן הרבנית מנוחה רחל, בתו של אדמו"ר האמצעי.

כב תמוז

תרפ"ט

אדמו"ר הריי"צ עזב את ריגה ברכבת, לביקור בארץ הקודש. כשמונים חסידים עלו על הרכבת ללוותו, ונסעו עד העיר מיסויו. למחרת עצרה הרכבת בברלין, שם עלה אליה הרבי וכעבור חמישה ימים נפרד מאדמו"ר הריי"צ וחזר לברלין. המשך המסע נעשה בהפלגה עד נמל אלכסנדריה, ומשם ברכבת לירושלים - אליה הגיע בב' מנ"א.

כד תמוז

שולחן שבת חסידי

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

'לראות' את האחר

מדוע ערך הרבי התוועדות פתאומית בליל י"ז בתמוז? ומה עמד מאחורי ה'שלוש עלים' של הרבי לנער הצעיר ב'קידוש לבנה'? – כך מוסיפים בנתינת 'צדקה' גם בשבתות של בין המצרים

מאורעות מיוחדים

קריאתו של הרבי הפכה למוקד העניינים ב'770 לאורך כל ימי בין המצרים. בהתאם לבקשת הרבי שיקיימו זאת בציבור - היה ניתן לחזות במראה מיוחד, כיצד מתכנסים 'מניינים' בכל שעות היום ללימוד תורה ולנתינת צדקה.

בהתוועדות שבת חזון של אותה שנה, פנה הרבי בבקשה נדירה: לנגן את מילות הפסוק "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" בניגון של "אבות החסידות" - הבעל-שם-טוב, המגיד ממעזריטש ואדמו"ר הזקן - ניגון שלוש תנועות; וכדי שיהיה העניין גם מתוך שמחה - לשוב ולנגן את המילים בניגון של שמחת תורה - הניגון של רבי לוי יצחק, אביו של הרבי.

הקהל כולו ניגן את הניגון המיוחד, ותחושת מעמד שמימי שרתה על הכול. הרבי אף הורה שימשיכו לשיר את הניגון גם בימים הבאים.

זו הייתה הפתעה של ממש. בשנת תשל"ה, בליל שבעה עשר בתמוז, ערך הרבי התוועדות נדירה ומיוחדת. כבר בפתיחה נשמע ביטוי פלאי, כזה שהאיר את עצם קיום ההתוועדות ואת העיתוי החרגי שלה:

"מכיוון שנמצאים כבר במוצאי ט"ז בתמוז", אמר הרבי, "שזהו הרי היום שלפני י"ז בתמוז, ובינתיים משיח עדיין לא הגיע - יש להתכונן באופן המתאים לעשרים ואחד הימים המגיעים לאחר ט"ז בתמוז".

במהלך ההתוועדות, יצא הרבי בקריאה "להקדים רפואה למכה", ולהוסיף בימי בין המצרים באופן מיוחד בלימוד התורה ובנתינת צדקה - בהתאם לנאמר: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". כדי ש"ציון תפדה" - יש להרבות ב"משפט", הוא לימוד התורה, וב"צדקה".

'לתת' או 'לראות'?

ובכל זאת, מצינו ביטוי נוסף בדברי חז"ל: "כל המעלים עיניו מן הצדקה - כאילו עובד עבודת כוכבים".

בדבריהם אלו, עיקר הדגש אינו על המעשה בפועל. לא נאמר כאן "הקופץ ידו מן הצדקה", אלא "המעלים עיניו". הדגש עובר מהיד - לראייה. ומכאן, שיש בצדקה רובד נוסף ומשמעותי: ה'ראייה', כפי שנראה מיד.

כאשר עוסקים בנתינת צדקה, הדגש מושם בדרך כלל על המעשה בפועל ממש - תמיכה בנזקק באמצעות סיוע כספי.

הדבר בולט גם בהכרעת חז"ל, כי במקרה שנפלה לאדם מטבע מכיסו מבלי שייבחין בכך, ועני מצא אותה ונעזר בה - נחשב הדבר כקיום מצוות צדקה. כלומר, עצם העובדה שהמטבע הגיעה לידי של העני, אף ללא כל יחס אישי או מודעות מצד הנותן, כבר מהווה קיום של המצווה.

לא להעלים עין!

אומנם, נתינת הצדקה בפועל היא שלב חשוב, אך למעשה זהו רק השלב הסופי בתהליך. כדי שהצדקה תהיה נכונה ויציבה - עליה להתחיל

הביטוי "המעלים עיניו מן הצדקה" מבטא מצב שבו חסרה לאדם הראייה - ההסתכלות ושימת הלב למצבו של העני.

כאשר האדם רואה את מצוקת הזולת והדבר נוגע לו - הרי שכבר קיים העיקר. ואף אם בשעה זו אין הוא נותן מסיבה כלשהי, היסוד הבריא כבר מונח, ומהתעוררות זו תצמח גם נתינה ממשיית בהמשך. לכן הזהירו חז"ל דווקא מפני "העלמת עין" מן הצדקה - משום שזהו הגורם שעליו נשען כל המבנה כולו.

במבט, בכך שמצוקתו של הזולת תיגע בלב הנותן. יתכנו מקרים שבהם אדם נותן צדקה בפועל, אך עדיין נחשב כ"מעלים עיניו", משום שמצבו של האחר כלל אינו נוגע לו באמת. במקרה כזה חסר יסוד מהותי: כי כאשר הלב והעין אינם מעורבים - מי יבטיח שהנתינה תימשך גם בעתיד? לעומת זאת, כאשר קיימת שימת לב אמיתית -

לא היו עניים...

ישראל את מצוות הצדקה? אלא, עלינו לדעת שהענקת תשומת לב ליהודי אחר, מתוך סבר פנים יפות, זוהי נתינת צדקה! כאשר אנו פוגשים יהודי שאינו זקוק לעזרה כספית, ברוך השם, וכך גם ביום השבת, בו אנו מנועים מלתת צדקה כפשוטה - עלינו להדר ולקיים את המצווה החשובה, באמצעות 'ראיית' מציאות האחר - בנתינת יחס טוב ומכבד במאור פנים.

מכך ניתן להסיק, גם לגבי מקרים בהם אין אפשרות לקיים את מצוות הצדקה בנתינה כספית, כמו, לדוגמא, בימי השבת שבבין המצרים. בהיסטוריה של עם ישראל, הייתה גם תקופה בה לא התאפשר לתת צדקה, כיוון שלא היו בנמצא עניים... בזמן היציאה ממצרים היו כל עם ישראל עשירים גדולים, עם ריבוי עצום של כסף וזהב מביזת מצרים וביזת הים. לא סביר להניח שבתקופה הסמוכה לכך היו כאלו שבזבוז את כל אוצרותיהם ונותרו עניים... כיצד קיימו אז בני

'שלום עליכם' מיוחד

הקדושות כמחפש מישהו מסוים לומר לו 'שלום עליכם'. הכול מסביב זו ופינו מקום לעברי. הוא התכוון אליי... הייתי בהתרגשות עצומה. שהרבי יבחר בי לומר לי את המילים המעודדות והמחזקות הללו?!

בפעם הבאה בעת 'קידוש לבנה' תפסתי מקום יותר קרוב, שהרבי לא יצטרך לחפש מדי קשה... ואכן זכיתי לכך שוב. הרבי בחר בי לאמירת 'שלום עליכם' לא פחות משבע פעמים (!) במהלך אותה התקופה.

בכל פעם, היו החברים סובבים אותי בהתרגשות ורוקדים עימי לאות חיבה על הזכות הגדולה שנפלה בחלקי. אף אחד לא ההין לשאול אותי מה הסיבה לכך, אך אני ידעתי היטב. הרבי חזה ברוח קודשו והבין לבדידותי ומצב רוחי הירוד. היחס המיוחד של הרבי חיזק אותי והזרים בי שמחה ועידוד לימים רבים.

מספר ר' מיכאל אלפרין מכפר חב"ד:

נולדתי בברזיל להוריי היקרים ששהו שם בשליחותו הקדושה של הרבי. גרנו כיהודים בודדים בין אלפי גויים, ומעט יהודים שלא נמנו על שומרי התורה והמצוות.

סבלתי מאוד מהבדידות. אך הוריי תמיד חיזקו אותי שעלינו לשמוח בשליחות החשובה שהוטלה עלינו, וכי בעזרת ה' לאחר ה'בר מצווה' אסע ללמוד בסמיכות לחצר הרבי, שם תהיה לי חברה כמו כל בני גילי. השתוקקתי וציפיתי ליום הזה.

לצערי, המציאות לא הייתה כה ורודה כפי שציפיתי. כאשר נכנסתי ללמוד בישיבה, עשיתי כנראה רושם של נער ברזילאי, ולא השתלבתי היטב בנוף החברתי. הדבר גרם לי שוב לבדידות ולתחושת מועקה מהן סבלתי רבות.

להפתעתי הרבה, באחד ממעמדי ה'קידוש לבנה' אצל הרבי, הרבי הסתובב ותר בעיניו

(מבוסס על שיחת שבת פרשת ראה תשמ"ו)

שלוש קומות // פרק 'בית המקדש וכליו על דרך הדרוש' – רשימת המנורה

מהו 'סדר הכניסה' של יהודי 'ל'בית המקדש' הרוחני שבנפשו? ואיך שלושת החלקים של העולם משתקפים בשלושת חלקי בית המקדש? – מבט מעמיק לצורת בית המקדש במובן הרוחני, במקדש הכללי והפרטי

— ב —

שלושה 'עולמות'

העולם בכללותו נחלק לשלוש חלקים, וכמו שכתב ב'יד' [יד החזקה] להרמב"ם:

[א] **עולם השפל** [עולם הזה] - שברואיו מחברים מ'גלם' [חמר גשמי] ו'צורה' [חיות רוחנית].

[ב] **עולם הגלגלים** [מערכות השמים] - שהם גם כן בעלי 'גלם' ו'צורה', אבל 'גלמם' זך ברור ונקי, והם 'בעלי שכל', משבחים ומפארים ליוצרים.

[ג] **ועולם המלאכים** - 'צורה' בלא 'גלם'. "יודעין את הבורא דעה גדולה עד למאד".

ובלשון הקבלה וחסידות - עולמות בריאה, יצירה עשייה.

ועולמו של האדם גם כן מחלק לשלוש חלקים: עולם המחשבה, עולם הדבור ועולם המעשה.

[א] **מעשה** שאצל האדם - מחבר מ'גלם' ו'צורה'. שכל מעשיו צריכים להיות בהשכל, אבל בכל זאת, מצד ה'גלם', גוף המעשה, משתנה הוא לשאר הנבראים.

[ב] **הדבור** - גם הוא מ'גלם' ו'צורה' הוא, אבל גלמו זך ונקי. וכרמז רז"ל דאף ד"עקימת שפתיו הוי מעשה" אבל רק "מעשה זוטא [קל]"⁷. והדבור שיך ביחוד להשכל, עד שנקרא מין האדם, שמעלתו היא שכל ודעת, בשם מין ה' מדבר'.

[ג] **והמחשבה** - שהיא רק 'צורה' בלי 'גלם' וחמר גשמי].

— ג —

שלושה חלקים במקדש

גם המשכן ובית המקדש נחלקו לשלוש חלקים: עזרה (חצר אהל מועד), היכל (אהל מועד), וקדש

— א —

העולם והאדם

רמזי המשכן ובית המקדש ואיזה מפרטיהם: והוא, כי הקב"ה ברא את העולם ומלואו, ויצר בו את האדם לשמש את קונו בכל משך ימי חייו ועבודתו בעולם, על פי התורה ודרכי המצוות.

כי תכלית כל הבריאה הוא בשביל האדם, והאדם תכלית בריאתו לשמש את קונו. וכשהאדם, שהוא עקר הבריאה, מקיים המטל עליו - הרי זה תכלית שלמותו, וגם שלמות כל העולם כלו.

וזהו דפמו שהאדם נדמה לעולם מלא, כן גם העולם נקרא אדם גדול². וזהו גם כן הא דברכות [מה שאמרו חז"ל במסכת ברכות]³: "מה הקב"ה ממלא את העולם, כך הנשמה ממלאה את הגוף", כי העולם והאדם מתאימים זה לזה.

ה'מוח' - בית המקדש

והנה, כמו שבגוף, גלוי השכל ומקור החיות הוא בראש ומוח [ומשם מתפשטת החיות לכל הגוף כלו],

כן הוא גם בעולם, לשון העלם, אין אלקות בגלוי. מה שאין כן במשכן ומקדש, שנקרא "אורו של עולם"⁴, ולשם היו עולים לראות את "פני האדון ה'".⁵

והמשכן ובית המקדש היו הממצע שעל ידם היה הארת אלקות בכל העולם. וכמאמר רז"ל⁶: "חלונות שבמקדש... רחבות מבחוץ וצרות מבפנים. למה? שיהא האור יוצא מבית המקדש ומאיר לעולם".

1. סנהדרין לו, א.

2. ראה מורה נבוכים חלק א, פרק עב.

3. דף י, עמוד א.

4. בבא בתרא ד, א.

5. משפטים כג, יז.

6. תנחומא תצוה ו.

7. הלכות יסודי התורה פרק ב, הלכה ג.

8. בבא מציעא צ, ב. ח' הרשב"א שבועות כא.

הקדשים.

[א] **בַּעֲזָרָה** - קרבים קרבנות הנאכלין [על ידי הפכהנים ובעלי הקרבן] - 'גלם' ו'צורה';

ובַּעֲזָרָה הָיָה גַם כֵּן כִּיּוֹר לְרוּחַ יְדִיו וְרוּגְלָיו - רִמּוֹ שֶׁאִין ה'גלם' זֶה, בְּרוּר וְנָקִי כָל כָּף.

[ב] **בַּהִיכָל** - אף שגם שם יש דבר הנאכל - לחם הפנים, שזוהו רמז על 'גלם' ולא 'צורה' בלבד - אבל הוא מחטין, ולא משעורין כעמר ומנחת קנאות ש[מקריבים] בַּעֲזָרָה, ומחטים ישנים דוקא, שיש בהם סלת [החלק הברור והנקי] ביותר.

[ג] **קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים** - שלא היה שם כלל דבר השָׁיֵף לאכילה, רק הקטרת והזאת דמי פר ושעיר של יום הכפורים שהם נשרפים [ולא נאכלים כלל] - 'צורה' לבד.

— ז —

שלושה מצבים בחיים

גם האדם [היהודי] שעל ידו יבוא כל העולם על שלמותו, נחלק בשלוש אלו:

דהנה רב היום "זה פנה לגפנו וזה פנה לתאנתו", ומשקע בזה, עד שנמצא הוא **מחוץ ל'עזרה'**.

אבל כשנזכר על תפקידו בעולם, ועושה חשבון בנפשו שהוא שלוחו של מקום בעולם הזה, מתחיל להכנס מן החוץ לביתו. וסדר ההליכה [מתחיל ב] 'עזרה' - ששם ה**כִּיּוֹר** ו**מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה**.

הינו: דקודם לכל [ה**כִּיּוֹר**] - צריך לרוחץ ידי ורגליו מהנדבק בהם במשה עסקו בעולם הזה.

[ולאחר מכן] **מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה**, תפלה, עבודה שבלב, ש"כנגד תמידין תקנו"⁹, שהם קרבן עולה דוקא [שעולה כלו לה] - כי הלב צריך להיות כלו לה, ועסקיו [הגשמיים] יהיו בלא רתיחות הדמים וממיות [הבאים מהלב].

וכנודע הפרוש¹⁰ על מאמר רז"ל¹¹ "יגיע כפיו כי תאכל אשריך", "**כפיד**" דוקא. ועשית דברים המתרים צריכה להיות "**בלא לב**".

ועל ידי הלב שהוא מלך באברים, שיהיה עולה לה, [האדם] כלו יהיה כדבעי. וכמאמר רז"ל על מדת "לב טוב" שהוא כולל כמה מדות טובות¹².

— ה —

עבודה בלי 'פסולות'

מהעזרה נכנס ל'**היכל**', שמגיע לזה שאין שָׁיֵף כָּבֵד לַפִּסְלֹת [כי בהיכל ה'גלם' הוא זֶה וְנָקִי מִפִּסְלֹת, כְּאֵמֹר]:

כי בכל דבר שמתעסק, גם בענינים הגשמיים, הוא לכונה אלקית שהיא קימת לעד, ובכל עשיותיו הוא ככהן עובד אלקים.

ועל דרך מה שכתוב ב'יד' [לְהִרְמֹב] ה'הלכות דעות'¹³: "צריך האדם שיכנו לבו וכל מעשיו כלם לידע את השם ברוך הוא בלבד, ויהיה שבתו וקומו ודבורו הכל לעמית זה הדבר". וסיים שם: "נמצא המהלך בדרך זו כל ימיו **עובד את ה' תמיד**... מפני שמחשבתו בכל כדי שימצא צרכיו עד שיהיה גופו שלם לעבד את ה'".

ההקדמה הכללית

ובהיכל היה המנונה בדרום, שלחן בצפון, ומזבח הפנימי באמצע, ומשוח כלפי חוץ, דביה פגע ברישא [אותו פוגשים בתחלה, בעת שנכנסים להיכל].

כי תחלת כניסתו במדרגה זו הוא מזבח הפנימי, שהוא הנקרא "מזבח מקטר קטרת"¹⁴. שהרמז בזה הוא: **קטרת** היא **ריח** בלבד, [ש]הוא דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו. ורומזת הקטרת שהאדם במדרגה **שהנשמה** לבדה המושלת [בו].

ורק אחר דפגע במזבח הפנימי, פגע במנונה ושלחן - הרומזים על ב' סוגי עבודות האדם: הרוחנית - תורה ותפלה, **מנונה**; ובענינים הגשמיים - **שלחן**, וברמז רז"ל¹⁵: "הרועה להחכים - ידרים, ולהעשיר - יצפין, וסימנה: מנונה בדרום שלחן בצפון".

— ו —

'מופשט' מגשמיות

והנה כל זה הוא כדגמת ימי המעשה ושבִּת. אבל ישנם זמני התעוררות פנימית ביותר, כשיערה עליו רוח מפורם, שהאדם חש עצמו מופשט לגמרי מגשמיותו [כמו 'צורה' בלי 'גלם' כלל, בדגמת **קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים** שבמקדש].

13. פרק ג, הלכה ב.

14. שמות ל, א.

15. בבא בתרא כה, ב.

9. ברכות כו, ב.

10. לקוטי תורה שלח מב, ד.

11. אבות פרק ד, משנה א.

12. אבות פרק ב, משנה י.

כך קונים תורה

מִשָּׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסֶּרָה לְיִהוֹשֻׁעַ, וְיִהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסֶּרָה לְאַנְשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה.

(משנה א)

מדוע התנא מפרט את סדר השתלשלות התורה, במקום לומר בקיצור שמשה קיבל את התורה בהר סיני ומסר אותה לדורות הבאים, עד לאנשי כנסת הגדולה?

אלא שבזה שהתנא מפרט את החוליות בשלשלת העברת התורה, הוא מלמד אותנו חמש תכונות נפשיות שנדרשות מכל אחד מאיתנו בלימוד התורה:

התכונה הראשונה היא **ענווה**, ואת זאת לומדים מ**משה**. מעלתו המיוחדת של משה רבינו בקשר לתורה היא ענוותנותו הגדולה, וכמו שאמרו חז"ל שמפני שמיעט את עצמו נקראת התורה על שמו. תכונה זו מכשירה את האדם להיות 'כלי' ראוי לקבל את התורה.

התכונה השנייה היא **התמסרות**, ואת זאת לומדים מ**יהושע**. על יהושע נאמר בתורה ש"לא ימיש מתוך האוהל", כלומר שהוא היה מסור לתורה בלבד. וכך צריכה להיות הגישה של כל אחד מאיתנו, גם מי שאין תורתו אומנותו, שבזמן לימוד התורה עצמו לא יהיה לו שום דבר אחר בעולם.

התכונה השלישית היא **עמל ויגיעה**, ואת זאת לומדים מה**זקנים**. כמו שאמרו חז"ל "זקן - זה שקנה חוכמה". בכדי שהתורה תהיה קניינו של האדם ותהיה שייכת לו, עליו להשקיע בה עמל ויגיעה.

התכונה הרביעית היא **סייעתא דשמיא**, ואת זאת לומדים מה**נביאים**. כדי ללמוד בצורה שתהיה מכוונת לאמיתתה של התורה ולפי ההלכה, זקוקים לסייעתא דשמיא - והסמל המובהק ביותר לדור שלם שהייתה לו סייעתא דשמיא הוא הנביאים.

התכונה החמישית היא **לימוד למעשה**, ואת זאת לומדים מ**אנשי כנסת הגדולה**. תפקידם של אנשי כנסת הגדולה היה לפסוק הלכה **למעשה** ולתקן תקנות. כאשר יהודי לומד מתוך ידיעה שההלכה נוגעת למעשה בפועל, זה מעורר אצלו את האחריות ללמוד בעיון ובצורה מדוקדקת, מתוך חשש ויראה שמה לא יכוון לאמת ולהלכה.

(ביאורים לפרקי אבות, כרך א, עמוד 25)

התורה קודמת לכל

עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד: עַל הַתּוֹרָה, וְעַל הָעֲבוּדָה, וְעַל גְּמִילוּת חֲסָדִים (משנה ב)

ידוע ששלושה "עמודים" אלו הם כנגד שלושת האבות: גמילות חסדים - כנגד אברהם, שהצטיין בהכנסת אורחים ועשיית חסד; עבודה - כנגד יצחק, שהיה עולה תמימה שנעקד על גבי המזבח, ולכן הוא מסמל את עבודת הקורבנות ואת התפילות שתוקנו במקומם; ותורה - כנגד יעקב שעסק בתורה.

לפי זה, נשאלת השאלה: אם כך, הסדר צריך היה להיות הפוך. שלושת העמודים היו צריכים להופיע לפי סדר שלושת האבות - גמילות חסדים, עבודה ואז תורה!

לכך יש להוסיף את העובדה שזהו גם הסדר הנכון לפי סדר עבודת היום: מתחילים את היום בנתינת צדקה לפני התפילה (גמילות חסדים), אחר כך מתפללים (עבודה), ואחר כך לומדים שיעור תורה (תורה).

מדוע אפוא מופיעים שלושת העמודים בסדר ההפוך בדיוק?

ההסבר הוא שהתורה היא ה"עמוד" הראשון והיסודי ביותר, מפני שממנו יודעים מה וכיצד יש לעשות בשאר העמודים.

ובאופן עמוק יותר, עיקר העבודה לעשות בעולם דירה לקדוש ברוך הוא - נעשה על ידי לימוד התורה. מפני שבלימוד התורה, חוכמתו ורצונו של הקדוש ברוך הוא האינסופית חודרת לתוך שכלו המוגבל של היהודי שלומד את התורה, ויותר מזה, היא מתלבשת בתוך העולם ומשנה אותו בהתאם לתורה.

(ספר השו"ת, כרך ב, עמוד 653)

שבת קודש פרשת פנחס

כג תמוז

שבת מברכים חודש מנחם-אב

• בשבת זו, וכן בשבתות הבאות של 'בין המצרים', נזהרים מדברים שיכולים להתפרש כאבלות, יותר מאשר בשאר שבתות השנה.¹

תהלים

• בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור.² נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט.³

• אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. אם נוכח במניין אדם בעל יארציט או בשנת אבל, רחמנא ליצלן, יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים (לאחר אמירת ה"יהי רצון").⁴

• אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים.⁵

ברכת החודש

• לפני ברכת החודש מכריזים את זמן מולד

- הירח, כי נכון שיידעו את זמן המולד לפני שמברכים את החודש.⁶
- מולד הירח ביום שישי, בשעה 10:42 ו-5 חלקים.
- החזן בברכת החודש (זה לא מוכרח להיות החזן של שחרית או של מוסף) אומר את הברכה בעמידה, וגם הציבור עומד.
- החזן לוקח את ספר התורה ומחזיק אותו בידו באמירת ברכת החודש.⁷
- בברכת החודש אומרים: "ראש חודש מנחם-אב ביום השבת קודש הבא עלינו לטובה".
- לא אומרים "אב הרחמים".⁸
- אחרי התפילה עורכים התוועדות בבית הכנסת,⁹ באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית וימשיכו את ההתוועדות עם בני הבית.¹⁰ כדאי שגם הנשים והבנות יערכו התוועדות.¹¹

פרקי אבות

- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק ראשון בפרקי אבות.

6. סידור אדמו"ר. ליקוטי מהרי"ח (בראש ח"ג, בהשמטות לח"ב פחב), ושערי-רחמים על השערי-אפרים שער י"ס"ק מז.
7. קצות השלחן סי' פג בבדה"ש ס"ק י, משערי אפרים שם סל"ו. ראה משנה-ברורה סי' קמו בשער-הציון ס"ק יח.
8. סידור אדמו"ר. לוח כולל חב"ד.
9. היום-יום, ל' בניסן.
10. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כרך י עמ' ג.
11. ספר המנהגים עמ' 30. לקוטי-שיחות, כרך טז, עמ' 523.

1. לקוטי-שיחות כרך ד' עמ' 1091.
2. אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג עמ' תל.
3. כך נוהג הרבי וכל הציבור עימו.
4. אג"ק של הרבי כרך י עמ' דש. ס' המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.
5. אג"ק ח"ד עמ' תכג, קובץ מכתבים שבסו"ס תהלים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 192, לוח 'היום-יום' כו כסלו וספר המנהגים עמ' 30.

המקורות מופיעים בפירוט יותר בספר

<< המשך מעמוד 15

גְּדוּלָּה [כָּזוּ], הוּא מַצֵּד [הַלְחוּת - הַתּוֹרָה]:
"שִׁישְׁרָאֵל מִתְקַנְשָׁן בְּאוֹרֵיתָא [מִתְקַנְשִׁים
בְּתוֹרָה] וְעַל יְדֵי זֶה בִּקְבִ"ה"¹⁶, וַיִּשְׁרָאֵל רְאִשֵׁי
תְּבוֹת: "יֵשׁ שְׂשִׁים רְבוֹא אוֹתוֹת לְתוֹרָה"¹⁷ וְכָל
אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ אוֹת בְּתוֹרָה שְׁזָהוּ חֲיוֹתוֹ.

וּבִפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר הוּא בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים, שְׁמֶרְחָק
הוּא מִהֶחֱטָא, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל דּוֹמִים לְמִלְאָכִים.
וּבִקְדָשׁ הַקֹּדְשִׁים הָיָה הָאָרוֹן - שְׁבוּ מִנְּחִים
הַלְחוּת, וְנִקְרָא הָאָרוֹן "אָרוֹן בְּרִית ה'":
כִּי הָא [זֶה] שְׁפִיכֶלֶת הָאֶדָם לְהִגִּיעַ לְהִתְקַשְּׁרוֹת

16. זהר חלק ג, דף עג, א.
17. זהר חדש רות, דף פח, ג.

אוֹתָם: צָרוּר אֶת־הַמְדִּינִים וְהַפִּיתָם אוֹתָם: אָעָק
יֵת מְדִינָאֵי וְתִקְטֹל יִתְהוֹן: י' כִּי צָרִים הֵם לָכֶם
בְּנִכְלִיָּהֶם אֲשֶׁר־נָפְלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר פְּעוֹר וְעַל־
דְּבַר כְּזָבִי בַת־נִשְׂאֵי מִדִּין אַחֲתָם הַמִּכָּה
בְּיוֹם־הַמִּגְפָּה עַל־דְּבַר פְּעוֹר: כִּי צָרִים הֵם
לָכֶם בְּנִכְלִיָּהֶם אֲשֶׁר־נָפְלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר פְּעוֹר
וְעַל־דְּבַר כְּזָבִי בַת־נִשְׂאֵי מִדִּין אַחֲתָם הַמִּכָּה
בְּיוֹם־הַמִּגְפָּה עַל־דְּבַר פְּעוֹר: אָרִי מַעֲיָקִין אֲנוּן
לְכוּן בְּנִכְלִיָּהוּן דִּי נָכִילוּ לְכוּן עַל עֶסֶק פְּעוֹר וְעַל
עֶסֶק כְּזָבִי בַת רַבָּא דְּמִדִּין אַחֲתְהוֹן דִּאֲתַקְטִילַת
בְּיוֹמָא דְּמוֹתָנָא עַל עֶסֶק פְּעוֹר: א וַיְהִי אַחֲרֵי
הַמִּגְפָּה פ פִּסְקָא בִּאֲמָצַע פִּסּוּק וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה וְאַל אֲלַעְזֹר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר:
וַיְהִי אַחֲרֵי הַמִּגְפָּה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל
אֲלַעְזֹר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר: וְהוּא בֶּתֶר מוֹתָנָא
וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה וְלֹאֲלַעְזֹר בֶּר אֶהֱרֹן כֹּהֵנָא
לְמִימָר: ב שֹׁאוֹ אֶת־רֹאשׁ א פֶּל־עֲדַת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְבֵית אֲבֹתָם
כִּלְיָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: שֹׁאוֹ אֶת־רֹאשׁ א פֶּל־
עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְבֵית
אֲבֹתָם כִּלְיָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: קבִּילוּ יֵת חֲשֹׁבֵן
כָּל כְּנֻשָּׁתָא דְּכִנִּי יִשְׂרָאֵל מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנִין
וְלַעֲלָא לְבֵית אֲבֹתְהוֹן כָּל נֶפֶק חֵילָא בְּיִשְׂרָאֵל:
ג וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעֶרְכָּת
מוֹאָב עַל־יֶרֶדן יִרְחוֹ לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
וְאֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעֶרְכָּת מוֹאָב עַל־יֶרֶדן יִרְחוֹ
לֵאמֹר: וּמִלִּיל מָשָׁה וְאֲלַעְזֹר כֹּהֵנָא אָמְרוּ לְמִמְנִי
יִתְהוֹן בְּמִי־שְׂרָא דְּמוֹאָב עַל יֶרֶדְנָא דִּירְחוֹ
לְמִימָר: ד מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה כְּאִשְׁרֵי צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִצְאִים מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם: מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה כְּאִשְׁרֵי צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִצְאִים מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם: מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כְּמָא דִּי פְקִיד

י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימָר:
י' פִּנְחָס בֶּן־אֲלֵעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי
אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי
בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי:
פִּנְחָס בֶּן־אֲלֵעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־חֲמַתִּי
מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־
כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: פִּנְחָס בֶּר
אֲלֵעָזָר בֶּר אֶהֱרֹן כֹּהֵנָא אֲתָב יֵת חִימָתִי מֵעַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּדִקְנֵי יֵת קִנְאָתִי בִּיגִיָּהוּן וְלֹא שִׁיִּצִּית יֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: י' לָכֵן אָמַר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ
אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: לָכֵן אָמַר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ
אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: כֵּכָן אָמַר הָא אֲנָא גִזֵּר לָהּ יֵת
קְנִמִי שְׁלָם: ג וְהִיתָה לוֹ וְלֹוּרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית
כֹּהֲנַת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לֹאֲלֵהִיו וַיִּכְפֹּר
עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהִיתָה לוֹ וְלֹוּרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית
כֹּהֲנַת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לֹאֲלֵהִיו וַיִּכְפֹּר
עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהָיָה לָהּ וּלְכֹנָהּ בְּתֹרְהֵי קִנִּים
כֹּהֲנַת עָלָם חֲלָף דִּי קִנִּי קָדָם אֱלֹהֵהּ וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: ד וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה
אֶת־הַמְדִּינִית וּמְרִי בֶן־סֻלּוֹא נִשְׂאֵי בֵית־אָב
לְשִׁמְעוֹנִי: וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה
אֶת־הַמְדִּינִית וּמְרִי בֶן־סֻלּוֹא נִשְׂאֵי בֵית־אָב
לְשִׁמְעוֹנִי: וְשׁוֹם גִּבְרָא בֶר יִשְׂרָאֵל קְטִילָא דִּי
אֲתַקְטֹל עִם מְדִינָתָא וּמְרִי בֶר סֻלּוֹא רַב בֵּית אָבָא
לְבֵית שְׁמַעוֹן: ט וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְדִּינִית
כְּזָבִי בַת־צוֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדִּין הוּא:
וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְדִּינִית כְּזָבִי בַת־צוֹר רֹאשׁ
אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדִּין הוּא: פ וְשׁוֹם אֲתַתָּא
דִּאֲתַקְטִילַת מְדִינָתָא כְּזָבִי בַת צוֹר רִישׁ אֲמִי בֵּית
אָבָא בְּמִדִּין הוּא: ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי
עִם מֹשֶׁה לְמִימָר: י' צָרוּר אֶת־הַמְדִּינִים וְהַפִּיתָם

י' ית משה ובני ישראל די נפקו מארעא דמצרים:

שני ה' ראובן בכור ישראל בני ראובן חנוך משפחת החנכי לפלוא משפחת הפלאי: ראובן בכור ישראל בני ראובן חנוך משפחת החנכי לפלוא משפחת הפלאי: ראובן בוכרא דישראל בני ראובן חנוך זרעית חנוך לפלוא זרעית פלוא: ו' לחצרון משפחת החצרוני לכרמי משפחת הפרמי: לחצרון זרעית חצרון לכרמי זרעית פרמי: ו' אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם שלשה וארבעים אלה ושבע מאות ושלשים: אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם שלשה וארבעים אלה ושבע מאות ושלשים: אלן זרעית ראובן והיו מגניהון ארבעין ותלתא אלפין ושבע מאה ותלתין: ח ובני פלוא אליאב: ובני פלוא אליאב: ובני פלוא אליאב: ט ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם הוא דתן ואבירם כתיב קרואי קרי קריאי העדה אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצאתם עליהוה: ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם הוא דתן ואבירם קריאי העדה אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצאתם עליהוה: ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם הוא דתן ואבירם מערעי כנשתא דאתכנשו על משה ועל אהרן בכנשתא דקרח באתכנשויהון על י': ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת קרח במות העדה באכל האש את חמשים ומאתים איש ויהיו לגם: ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת קרח במות העדה באכל האש את חמשים ומאתים איש ויהיו לגם: ופתחת ארעא ית פומה ובלעת יתהון וית קרח במותא דכנשתא פד אכלת אשתא ית מאתן וחמשין גברא והיו לאת:

יא ובני קרח לא מתו: ובני קרח לא מתו: ובני קרח לא מתו: קרח לא מתו: ס י' בני שמעון למשפחתם לנמואל משפחת הנמואלי לזמין משפחת הימיני לזכין משפחת הימיני: בני שמעון למשפחתם לנמואל משפחת הנמואלי לזמין משפחת הימיני לזכין משפחת הימיני: בני שמעון לזרעיתיהון לנמואל זרעית נמואל לזמין זרעית זמין לזכין זרעית זכין: י' לזרח משפחת הזרחי לשאול משפחת השאולי: לזרח משפחת הזרחי לשאול משפחת השאולי: לזרח זרעית זרח לשאול זרעית שאול: י' אלה משפחת השמעני שנים ועשרים אלה ומאתים: אלה משפחת השמעני שנים ועשרים אלה ומאתים: אלן זרעית שמעון עשרין ותריין אלפין ומאתן: ס י' בני גד למשפחתם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני משפחת השוני: בני גד למשפחתם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני משפחת השוני: בני גד לזרעיתיהון לצפון זרעית צפון לחגי זרעית חגי לשוני זרעית שוני: ט' לאזני משפחת האזני לערי משפחת הערי: לאזני משפחת האזני לערי משפחת הערי: לאזני זרעית אזני לערי זרעית ערי: י' לארוד משפחת הארודי לאראלי משפחת האראלי: לארוד משפחת הארודי לאראלי משפחת האראלי: לארוד זרעית ארודי לאראלי זרעית אראלי: י' אלה משפחת בני גד לפקדיהם ארבעים אלה וחמש מאות: אלה משפחת בני גד לפקדיהם ארבעים אלה וחמש מאות: אלן זרעית בני גד למגניהון ארבעין אלפין וחמש מאה: ס י' בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן בארץ כנען: בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן בארץ כנען: בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן בארעא דכנען: כ ויהיו בני יהודה

לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשֵׁלָה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֹנִי לְפָרֶץ
 מִשְׁפַּחַת הַפְּרָצִי לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי: וַיְהִי
 בְּנִי־יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשֵׁלָה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֹנִי
 לְפָרֶץ מִשְׁפַּחַת הַפְּרָצִי לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי:
 וְהָיוּ בְנֵי יְהוּדָה לְזֹרְעִיתָהוּן לְשֵׁלָה וְרָעִית שֵׁלָה
 לְפָרֶץ וְרָעִית פָּרֶץ לְזֹרַח וְרָעִית זֹרַח: כֹּא וַיְהִי
 בְּנִי־פָרֶץ לְחֻצֹן מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרָנִי לְחֻמּוֹל
 מִשְׁפַּחַת הַחֻמּוֹלִי: וַיְהִי בְנִי־פָרֶץ לְחֻצֹן
 מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרָנִי לְחֻמּוֹל מִשְׁפַּחַת הַחֻמּוֹלִי: וְהָיוּ
 בְנֵי פָרֶץ לְחֻצְרוֹן וְרָעִית חֻצְרוֹן לְחֻמּוֹל וְרָעִית
 חֻמּוֹל: כֹּב אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לַפְּקָדִיהֶם
 שֵׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּה
 מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לַפְּקָדִיהֶם שֵׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֵלֶּף
 וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְרָעִית יְהוּדָה לְמַנְגִּיהוּן
 שִׁבְעִין וְשֵׁתָא אֶלְפִין וַחֲמִשׁ מֵאָה: ס כֹּב בְּנֵי
 יִשְׁשֹׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם תוֹלַע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי
 לְפֹהָ מִשְׁפַּחַת הַפּוֹנִי: בְּנֵי יִשְׁשֹׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם
 תוֹלַע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפֹהָ מִשְׁפַּחַת הַפּוֹנִי:
 בְּנֵי יִשְׁשֹׁכָר לְזֹרְעִיתָהוּן תוֹלַע וְרָעִית תוֹלַע לְפֹהָ
 וְרָעִית פּוֹנִי: כֹּד לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרוֹן
 מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֶרְנִי: לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי
 לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֶרְנִי: לְיִשׁוּב וְרָעִית יִשׁוּב
 לְשִׁמְרוֹן וְרָעִית שְׁמֶרוֹן: כֹּה אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 יִשְׁשֹׁכָר לַפְּקָדִיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֵלֶּף וּשְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יִשְׁשֹׁכָר לַפְּקָדִיהֶם אַרְבָּעָה
 וְשִׁשִּׁים אֵלֶּף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְרָעִית יִשְׁשֹׁכָר
 לְמַנְגִּיהוּן שִׁתִּין וְאַרְבָּעָא אֶלְפִין וַתִּלַּת מֵאָה: ס
 כֹּב בְּנֵי זְבוּלֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת הַסְּרָדִי
 לְאֵלּוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלְנִי לְיַחֲלָאֵל מִשְׁפַּחַת
 הַיַּחֲלָאֵלִי: בְּנֵי זְבוּלֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת
 הַסְּרָדִי לְאֵלּוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלְנִי לְיַחֲלָאֵל מִשְׁפַּחַת
 הַיַּחֲלָאֵלִי: בְּנֵי זְבוּלֹן לְזֹרְעִיתָהוּן לְסֹרֵד וְרָעִית
 סֹרֵד לְאֵלּוֹן וְרָעִית אֵלּוֹן לְיַחֲלָאֵל וְרָעִית יַחֲלָאֵל:
 כֹּו אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלֹנִי לַפְּקָדִיהֶם שִׁשִּׁים

אֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלֹנִי
 לַפְּקָדִיהֶם שִׁשִּׁים אֵלֶּף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְרָעִית
 זְבוּלֹן לְמַנְגִּיהוּן שִׁתִּין אֶלְפִין וַחֲמִשׁ מֵאָה: ס
 כֹּב בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחְתָּם מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם: בְּנֵי
 יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחְתָּם מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם: בְּנֵי יוֹסֵף
 לְזֹרְעִיתָהוּן מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם: כֹּב בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר
 מִשְׁפַּחַת הַמַּכִּירִי וּמַכִּיר הוֹלִיד אֶת־גִּלְעָד
 לְגִלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי: בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר
 מִשְׁפַּחַת הַמַּכִּירִי וּמַכִּיר הוֹלִיד אֶת־גִּלְעָד לְגִלְעָד
 מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי: בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר וְרָעִית מַכִּיר
 וּמַכִּיר אוֹלִיד יֵת גִּלְעָד לְגִלְעָד וְרָעִית גִּלְעָד:
 כֹּב אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אֵיעֶזֶר מִשְׁפַּחַת הָאֵיעֶזְרִי
 לְחֵלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֵלְקִי: אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אֵיעֶזֶר
 מִשְׁפַּחַת הָאֵיעֶזְרִי לְחֵלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֵלְקִי: אֵלֶּין
 בְּנֵי גִלְעָד אֵיעֶזֶר וְרָעִית אֵיעֶזֶר לְחֵלֶק וְרָעִית
 חֵלֶק: כֹּב וְאַשְׁרֵיָאֵל מִשְׁפַּחַת הָאֲשֻׁרָאִי וְשִׁכֶם
 מִשְׁפַּחַת הַשְּׁכֶמִי: וְאַשְׁרֵיָאֵל מִשְׁפַּחַת הָאֲשֻׁרָאִי
 וְשִׁכֶם מִשְׁפַּחַת הַשְּׁכֶמִי: וְאַשְׁרֵיָאֵל וְרָעִית
 אֲשֻׁרָאִי וְשִׁכֶם וְרָעִית שִׁכֶם: כֹּב וְשִׁמְדֵּעַ
 מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידֵעִי וְחֹפֵר מִשְׁפַּחַת הַחֹפְרִי:
 וְשִׁמְדֵּעַ מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידֵעִי וְחֹפֵר מִשְׁפַּחַת
 הַחֹפְרִי: וְשִׁמְדֵּעַ וְרָעִית שְׁמִידֵעַ וְחֹפֵר וְרָעִית
 חֹפֵר: כֹּב וְצִלְפָּחֵד בֶּן־חֹפֵר לֹא־הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי
 אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת צִלְפָּחֵד מַחֲלָה וְנָעָה
 חֲגִלָּה מִלִּבָּה וְתִרְצָה: וְצִלְפָּחֵד בֶּן־חֹפֵר לֹא־הָיוּ
 לוֹ בָּנִים כִּי אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת צִלְפָּחֵד מַחֲלָה
 וְנָעָה חֲגִלָּה מִלִּבָּה וְתִרְצָה: וְצִלְפָּחֵד בֶּן־חֹפֵר לֹא
 הָיוּ לוֹ בָּנִים אֲלֶחֶן בָּנָן וְשׁוּם בָּנָת צִלְפָּחֵד מַחֲלָה
 וְנָעָה חֲגִלָּה מִלִּבָּה וְתִרְצָה: כֹּב אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 מְנַשֶּׁה וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם וַחֲמִשִּׁים אֵלֶּף וְשִׁבְעַת
 מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם
 וַחֲמִשִּׁים אֵלֶּף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת: אֵלֶּין וְרָעִית מְנַשֶּׁה
 וּמַנְגִּיהוּן חֲמִשִּׁין וְתִרִין אֶלְפִין וְשִׁבְעַת מֵאָה: ס
 כֹּב אֵלֶּה בְּנֵי־אֶפְרַיִם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוֹתָלַח

מב אלה בני־דן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוֹחֵם מִשְׁפַּחַת
הַשׁוֹחָמִי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת דָּן לְמִשְׁפַּחְתָּם: אֵלֶּה
בְּנֵי־דָן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוֹחֵם מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹחָמִי
אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת דָּן לְמִשְׁפַּחְתָּם: אֵלֶּיךָ בְּנֵי דָן
לְזַרְעִיתְהוֹן לְשׁוֹחֵם זָרְעִית שׁוֹחֵם אֵלֶיךָ זָרְעִית דָּן
לְזַרְעִיתְהוֹן: מִן כָּל־מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹחָמִי לְפַקְדֵיהֶם
אַרְבָּעָה וְשָׁשִׁים אָלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: כָּל־
מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹחָמִי לְפַקְדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשָׁשִׁים אָלֶּף
וָאַרְבַּע מֵאוֹת: כָּל זָרְעִית שׁוֹחֵם לְמִנְיַתְהוֹן שְׁתֵּי
וָאַרְבַּע אֲלָפִין וָאַרְבַּע מֵאָה: ס מִן בְּנֵי אֲשֶׁר
לְמִשְׁפַּחְתָּם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לִישׁוֹי
מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוֹי לְבְרִיעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: בְּנֵי
אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחְתָּם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לִישׁוֹי
מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוֹי לְבְרִיעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: בְּנֵי
אֲשֶׁר לְזַרְעִיתְהוֹן לִימְנָה זָרְעִית יִמְנָה לִישׁוֹי
זָרְעִית יִשׁוֹי לְבְרִיעָה זָרְעִית בְּרִיעָה: מִן לְבְנֵי
בְרִיעָה לְחָבֵר מִשְׁפַּחַת הַחֲבָרִי לְמַלְכִּיאֵל
מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי: לְבְנֵי בְרִיעָה לְחָבֵר
מִשְׁפַּחַת הַחֲבָרִי לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי:
לְבְנֵי בְרִיעָה לְחָבֵר זָרְעִית חָבֵר לְמַלְכִּיאֵל זָרְעִית
מַלְכִּיאֵל: מִן וְשֵׁם כְּתֹאֲשֶׁר שָׂרַח: וְשֵׁם כְּתֹאֲשֶׁר
אֲשֶׁר שָׂרַח: וְשֵׁם כְּתֹאֲשֶׁר סָרַח: מִן אֵלֶּה
מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־אֲשֶׁר לְפַקְדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחֲמִשִּׁים
אָלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־אֲשֶׁר
לְפַקְדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחֲמִשִּׁים אָלֶּף וָאַרְבַּע מֵאוֹת:
אֵלֶיךָ זָרְעִית בְּנֵי אֲשֶׁר לְמִנְיַתְהוֹן חֲמִשִּׁין וְתִלְתָּא
אֲלָפִין וָאַרְבַּע מֵאָה: ס מִן בְּנֵי נַפְתָּלִי
לְמִשְׁפַּחְתָּם לִיחְצֵאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצֵאֵלִי לְגֻנִי
מִשְׁפַּחַת הַגֻּנִי: בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לִיחְצֵאֵל
מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצֵאֵלִי לְגֻנִי מִשְׁפַּחַת הַגֻּנִי: בְּנֵי
נַפְתָּלִי לְזַרְעִיתְהוֹן לִיחְצֵאֵל זָרְעִית יַחְצֵאֵל לְגֻנִי
זָרְעִית גֻּנִי: מִן לִיצֵר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי לְשִׁלֹם
מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֹמִי: לִיצֵר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי לְשִׁלֹם
מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֹמִי: לִיצֵר זָרְעִית יִצֵר לְשִׁלֹם זָרְעִית

שלם: נֹאֲלָה מִשְׁפַּחַת נִפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחַתם
וּפְקָדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אָלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת:
אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת נִפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחַתם וּפְקָדֵיהֶם
חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אָלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: אֵלֶּין
זִרְעֵית נִפְתָּלִי לְזִרְעֵיתָהוֹן וּמִנִּיגֵיהוֹן אַרְבַּעִין
וְחִמְשָׁא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מָאָה: נֹא אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁש־מֵאוֹת אָלֶף וְאַלְף שְׁבַע מֵאוֹת
וּשְׁלֹשִׁים: אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁש־מֵאוֹת
אָלֶף וְאַלְף שְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: אֵלֶּין מִנִּיגֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל שֵׁית מָאָה וְחָד אֶלְפִין שְׁבַע מָאָה
וּתְלָתִין: פ

שְׁלִישִׁי ב: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
לְמִימָר: ג לֵאמֹר תַּחֲלֶק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר
שְׁמוֹת: לֵאמֹר תַּחֲלֶק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר
שְׁמוֹת: לֵאמֹר תַּתְּפֹּלֵג אֶרְעָא בְּאַחְסָנָא בְּמִנִּין
שְׁמֵהֶן: ד לְרַב תִּרְבֶּה נַחֲלָתוֹ וּלְמַעַט תִּמְעִיט
נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְּקָדְיוֹ יִתֵּן נַחֲלָתוֹ: לְרַב תִּרְבֶּה
נַחֲלָתוֹ וּלְמַעַט תִּמְעִיט נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְּקָדְיוֹ יִתֵּן
נַחֲלָתוֹ: לְסִגְיָאִי תִסְגֹּון אַחְסָנָתָהוֹן וּלְזַעֲיָרִי
תִזְעָרוֹן אַחְסָנָתָהוֹן גְּבֵר לְפִי מִנִּיגֵיהִי תִתִּיבֵה
אַחְסָנָתָה: ה אַךְ־בְּגוֹרָל יַחֲלֶק אֶת־הָאָרֶץ
לְשִׁמּוֹת מִטּוֹת־אֲבֹתָם יִנְחֹלוּ: אַךְ־בְּגוֹרָל יַחֲלֶק
אֶת־הָאָרֶץ לְשִׁמּוֹת מִטּוֹת־אֲבֹתָם יִנְחֹלוּ: בְּרַם
בְּעֶדְבָא תִתְּפֹלֵג יֵת אֶרְעָא לְשִׁמְהֶן שְׁבָטִי
אַבְהָתָהוֹן יִחְסֹנוּ: ו עַל־פִּי הַגּוֹרָל תַּחֲלֶק
נַחֲלָתוֹ בֵּין רַב לְמַעַט: עַל־פִּי הַגּוֹרָל תַּחֲלֶק
נַחֲלָתוֹ בֵּין רַב לְמַעַט: עַל פִּי עֶדְבָא תִתְּפֹלֵג
אַחְסָנָתָהוֹן בֵּין סִגְיָאִי לְזַעֲיָרִי: ס וְאֵלֶּה פְּקוּדֵי
הַלּוֹי לְמִשְׁפַּחַתם לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי
לְקָהֶת מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי לְמִרְיִי מִשְׁפַּחַת
הַמִּרְיִי: וְאֵלֶּה פְּקוּדֵי הַלּוֹי לְמִשְׁפַּחַתם לְגִרְשׁוֹן
מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי לְקָהֶת מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי לְמִרְיִי
מִשְׁפַּחַת הַמִּרְיִי: וְאֵלֶּין מִנִּיגֵי לְזַרְעֵיתָהוֹן

לְגִרְשׁוֹן זִרְעֵית גִּרְשׁוֹן לְקָהֶת זִרְעֵית קָהֶת לְמִרְיִי
זִרְעֵית מִרְיִי: ז אֵלֶּה א מִשְׁפַּחַת לְזוֹי מִשְׁפַּחַת
הַלְכָּנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבֹרְנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי
מִשְׁפַּחַת הַמּוּשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקֶּרְחִי וְקָהֶת הוֹלֵד
אֶת־עֲמֶרְם: אֵלֶּה א מִשְׁפַּחַת לְזוֹי מִשְׁפַּחַת הַלְכָּנִי
מִשְׁפַּחַת הַחֲבֹרְנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי מִשְׁפַּחַת
הַמּוּשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקֶּרְחִי וְקָהֶת הוֹלֵד אֶת־עֲמֶרְם:
אֵלֶּין זִרְעֵית לְזוֹי זִרְעֵית מוּשִׁי זִרְעֵית קֶרַח וְקָהֶת אוֹלִיד יֵת
עֲמֶרְם: ח וְשֵׁם א אִשֶּׁת עֲמֶרְם יוֹכָבֵד בַּת־לְוִי
אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֹאִי בְּמִצְרַיִם וּתְלָד לְעֲמֶרְם
אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וְאֵת מִרְיָם אַחֲתָם: וְשֵׁם א
אִשֶּׁת עֲמֶרְם יוֹכָבֵד בַּת־לְוִי אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֹאִי
בְּמִצְרַיִם וּתְלָד לְעֲמֶרְם אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וְאֵת
מִרְיָם אַחֲתָם: וְשׁוּם אֶתֶּת עֲמֶרְם יוֹכָבֵד בַּת לְוִי
דִּילְדַת יֵתָה לְלֹאִי בְּמִצְרַיִם וּלְדַת לְעֲמֶרְם יֵת
אֶהֱרֹן וְיֵת מֹשֶׁה וְיֵת מִרְיָם אַחְתָּהוֹן: ט וַיִּזְלַד
לְאֶהֱרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר
וְאֶת־אִיתָמָר: וַיִּזְלַד לְאֶהֱרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־
אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר: וְאֶת־יִלִּיד
לְאֶהֱרֹן יֵת נָדָב וְיֵת אֲבִיהוּא יֵת אֶלְעָזָר וְיֵת
אִיתָמָר: טא וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּחֻקֵּיכֶם אִש־
זָרָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּחֻקֵּיכֶם
אִש־זָרָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא
בְּקִרְבָּהוֹן אֲשֶׁתָא נִזְכָּרְתָא קָדָם יי: טב וַיְהִיו
פְּקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אָלֶף כָּל־זָכָר מִבֶּן
חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי א לא הִתְּפַקְדוּ בַּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בַּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיְהִיו פְּקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אָלֶף
כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי א לא הִתְּפַקְדוּ בַּתוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בַּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: וְהוּוּ מִנִּיגֵיהוֹן עֶשְׂרִין וּתְלָתָא אֶלְפִין כָּל
דְּכוּרָא מִבֶּר יִרְחָא וּלְעֵלָא אַרִי לא אֶתְמַנִּיו בְּגו
כְּנִי יִשְׂרָאֵל אַרִי לא אֶתִּיבֵיבֵת לְהוֹן אַחְסָנָא בְּגו

בני ישראל: ^ט אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו: אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו: אלץ מנגי משה ואלעזר כהנא די מנו ית בני ישראל במישריא דמואב על ירדנא דירחו: ^ס ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני: ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני: ובאלץ לא הוה גבר ממנגי משה ואהרן כהנא די מנו ית בני ישראל במדברא דסיני: ^{סא} כִּי אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בַּמִּדְבָּר וּלֹא־נוֹתַר מֵהֶם אִישׁ בִּי אִם־כָּלֵב בִּן־יִפְתָּה וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן: כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בַּמִּדְבָּר וּלֹא־נוֹתַר מֵהֶם אִישׁ בִּי אִם־כָּלֵב בִּן־יִפְתָּה וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן: אַרִי אָמַר יִי לְהוֹן מַמַּת יְמוֹתוֹן בַּמִּדְבָּרָא וְלֹא אִשְׁתָּאֵר מִנְהוֹן אָנֹשׁ אֱלֹהֵן כָּלֵב בֶּר יִפְתָּה וַיהוֹשֻׁעַ בֶּר נוּן: ^{סא} וּתְקַרְבְּנָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד בִּן־חֲפֹר בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מִכִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵיתָיו מַחֲלָה נָעָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצָה: וּתְקַרְבְּנָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד בִּן־חֲפֹר בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מִכִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵיתָיו מַחֲלָה נָעָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצָה: וְקִרְיָא בְּנַת צִלְפָּחֵד בֶּר חֲפֹר בֶּר גִּלְעָד בֶּר מִכִּיר בֶּר מְנַשֶּׁה לְזִרְעֵית מְנַשֶּׁה בֶּר יוֹסֵף וְאַלִין שְׁמֵהַ בְּנֵתָה מַחֲלָה נָעָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצָה: ^{סב} וּתַעֲמֻדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלִפְנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלִפְנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הָעֵדָה פָּתַח אֶהְלִמוּעַד לֵאמֹר: וּתַעֲמֻדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלִפְנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלִפְנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הָעֵדָה פָּתַח אֶהְלִמוּעַד לֵאמֹר: וְקָמָא קָדָם מֹשֶׁה וְקָדָם אֱלֹעֶזֶר כַּהֲנָא וְקָדָם רַבְרִבָּא וְכָל כְּנַשְׁתָּא בְּתַרַע מִשְׁכַּן זִמְנָא לְמִימַר: ^ג אֲבִינוּ מָת בַּמִּדְבָּר וְהוּא

לא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעְדִים עַל־יְהוָה בַּעֲדַת־קָרַח כִּי־בַחֲטָאוּ מָת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ: אֲבִינוּ מָת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעְדִים עַל־יְהוָה בַּעֲדַת־קָרַח כִּי־בַחֲטָאוּ מָת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ: אַבְנָא מִית בַּמִּדְבָּרָא וְהוּא לֹא הָוָה בְּגוּ כְנַשְׁתָּא דְאַזְדַּמְנוּ עַל יִי בְכַנְשָׁתָא דְקָרַח אַרִי בְּחֻבְכָּה מִית וּבָנִין לֹא הָיוּ לָהּ: ^ד לְמָה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אִין לֹא בִן תְּנַהֲלָנוּ אַחֲוָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִינוּ: לְמָה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אִין לֹא בִן תְּנַהֲלָנוּ אַחֲוָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִינוּ: לְמָה יִתְמַנַּע שְׁמָא דְאַבְנָא מְגוּ זִרְעִיתָהּ אַרִי לִית לָהּ בֶּר הַב לְנָא אַחְסָנָא בְּגוּ אַחֵי אַבְנָא: ^ה וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: ^פ וַיִּקְרַב מֹשֶׁה יַת דִּינְהוֹן קָדָם יִי: רַבִּיעִי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יִי לְמֹשֶׁה לְמִימַר: ^ז בִּן בְּנוֹת צִלְפָּחֵד דְּבָרַת גִּלְיָן תִּתֵּן לָהֶם אַחֲוָת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן: בִּן בְּנוֹת צִלְפָּחֵד דְּבָרַת גִּלְיָן תִּתֵּן לָהֶם אַחֲוָת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן: ^ח זֹאת בְּנַת צִלְפָּחֵד מִמִּלֵּל מִתֵּן תִּתֵּן לָהֶן אַחֲוִית אַבְיָהן בְּגוּ אַחֵי אַבְיָהן וְתַעֲבֹר יַת אַחְסָנָא אַבְיָהן לָהֶן: ^ט וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבִן אִין לֹא וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבִן אִין לֹא וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּמְלִל לְמִימַר גְּבֵר אַרִי יָמוּת וּבִר לִית לָהּ וְתַעֲבֹרִין יַת אַחְסָנָהּ לְבָרְתָּהּ: ^{טא} וְאִם־אִין לֹא בֵּת וּנְתָתֶם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאַחָיו: וְאִם־אִין לֹא בֵּת וּנְתָתֶם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאַחָיו: וְאִם לִית לָהּ בְּרָתָא וְתַתְּנוּן יַת אַחְסָנָהּ לְאַחָיו: ^{טב} וְאִם־אִין לֹא אַחִים וּנְתָתֶם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאַחֵי אֲבִיו: וְאִם־אִין לֹא אַחִים וּנְתָתֶם

אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחִי אָבִיו: וְאִם לִית לֹה אַחִין וּתְתַנֵּן יֵת אַחְסַנְתָּהּ לְאָחִי אָבִיו: יא וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרֵשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרֵשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִם לִית אַחִין לְאָבִיו וּתְתַנֵּן יֵת אַחְסַנְתָּהּ לְקָרִיבָה דְקָרִיב לֹה מִזִּרְעִיתָהּ וְיִרֵת יָתָּהּ וְתָהִי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְגִזְרַת דִּין כְּמָא דִּי פְקִיד יֵי יֵת מֹשֶׁה: פ י וְאִמֹּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה עָלָה אֶל־הָרֹם הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: י וְאִמֹּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה עָלָה אֶל־הָרֹם הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאִמֹּר יֵי לְמֹשֶׁה סָק לְטוֹרָא וְעִבְרָאִי הַדִּין וְחִזִּי יֵת אֶרְעָא דִּי יִהְיִית לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: י וּרְאִיתָהּ אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמִּיךָ גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶהְרֹן אַחִיךָ: וּרְאִיתָהּ אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמִּיךָ גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶהְרֹן אַחִיךָ: וְתַחֲזִי יָתָּהּ וּתְתַכְנֵשׁ לְעַמִּיךָ אַף אֶת כְּמָא דִּי אֶתְכַנֵּשׁ אֶהְרֹן אַחִיךָ: י כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבָּר־צֵן בְּמִרְיַבַּת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים לְעִינֵיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַּת קֹדֶשׁ מִדְבָּר־צֵן: כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבָּר־צֵן בְּמִרְיַבַּת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים לְעִינֵיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַּת קֹדֶשׁ מִדְבָּר־צֵן: כְּמָא דִּי סְרִיבְתוֹן עַל מִימְרֵי בְּמִדְבָּרָא דְצֵן בְּמִצּוֹת כְּנֻשְׁתָּא לְקִדְשׁוֹתֵי כְּמִיָּא לְעִינֵיהוֹן אֲנֹן מִי מִצּוֹת רָקִם מִדְבָּרָא דְצֵן: ס וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: וּמִלִּיל מֹשֶׁה עִם יֵי לְמִימֶר: ט וּפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: וּפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרְוֹחַת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: זִמְנִי יֵי אֵלָהּ רוּחָא לְכָל בְּסָרָא גְבֵר עַל כְּנֻשְׁתָּא:

י אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֲדַת יְהוָה כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעָה: אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֲדַת יְהוָה כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעָה: דִּי יְפֹק קְדָמִיהוֹן וְדִי יַעֲזֹל קְדָמִיהוֹן וְדִי יִפְקֹדוֹן וְדִי יַעֲלֹנוֹן וְלֹא תִהִי כְּנֻשְׁתָּא דִּי כְּעֵנָא דִּי לִית לָהֶן רַעָה: י וְאִמֹּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וְאִמֹּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וְאִמֹּר יֵי לְמֹשֶ�ה דְּבַר לָךְ יֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּר נֹון גְּבֵר דִּי רוּחַ נְבוּאָה בֵּהּ וְתִסְמֹךְ יֵת יָדְךָ עָלָיו: י וְתַעֲמִידְתָּ אֹתוֹ לְפָנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי פְלִי־הָעֵדָה וְצִוִּיתָהּ אֹתוֹ לְעִינֵיהֶם: וְתַעֲמִידְתָּ אֹתוֹ לְפָנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי פְלִי־הָעֵדָה וְצִוִּיתָהּ אֹתוֹ לְעִינֵיהֶם: וְתַקִּים יָתָּהּ לְקִדְם אֱלֹעֶזֶר כְּהֵנָּא וּלְקִדְם כָּל כְּנֻשְׁתָּא וְתַפְקֹד יָתָּהּ לְעִינֵיהוֹן: כ וּנְתַתָּה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ פְלִי־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּנְתַתָּה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ פְלִי־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתַתֵּן מִזִּינְךָ עָלָיו בְּדִיל דִּי יִקְבְּלוֹן מִנָּה כָּל כְּנֻשְׁתָּא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: ט וּלְפָנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשֹׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפָּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל־פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: וּלְפָנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשֹׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפָּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל־פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: וּלְקִדְם אֱלֹעֶזֶר כְּהֵנָּא יְקִים וְשֹׂאֵל לֹה בְּדִין אֹרִיָּא קִדְם יֵי עַל מִימְרָהּ יְהוֹן נְפִקִין וְעַל מִימְרָהּ יְהוֹן עֲלִין הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּה וְכָל כְּנֻשְׁתָּא: כ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמִדְהוּ לְפָנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי פְלִי־הָעֵדָה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־

יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֱלֻעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי כָל־
הָעָדָה: וַעֲבַד מֹשֶׁה כְּמֹא דִּי פָקִיד יְיָ יְתָה וַדְּבַר
יֵת יְהוֹשֻׁעַ וְאַקִּימָה קֹדֶם אֱלֻעָזָר כַּהֲנָא וְקֹדֶם כָּל
כְּנֻשָׁתָא: ב וַיִּסְמְךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֵהוּ כְּאִשֶּׁר
דִּבֶּר יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמְךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו
וַיִּצְוֵהוּ כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמְךְ יֵת
יְדוּהִי עָלָוְהִי וּפְקָדָה כְּמֹא דִּי מַלִּיל יְיָ בִּידָא
דְּמֹשֶׁה: פ

חמישי א וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה
לְמִימָר: ג צוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אֶת־קִרְבָנִי לַחֲמִי לְאִשֵּׁי רֵיחַ נִיחֻחֵי תִשְׁמְרוּ
לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵד: צוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אֶת־קִרְבָנִי לַחֲמִי לְאִשֵּׁי רֵיחַ נִיחֻחֵי תִשְׁמְרוּ
לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵד: פָּקֵד יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר
לְהוֹן יֵת קִרְבָנִי לַחֵם סִדּוּר לְקִרְבָנִי לְאַתְקַבְּלָא
כְּרַעוּא תִּשְׁרוּן לְקִרְבָא קֹדְמִי בְּזִמְנָה: ג וְאָמַרְתָּ
לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים
בְּגִי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד:
וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד:
וְתִימַר לְהוֹן דִּין קִרְבָנָא דִּי תִקְרִיבוּן קֹדֶם יְיָ
אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁלָמִין תְּרִין לְיוֹמָא עֲלֵתָא
תְּדִירָא: ה אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֵת
הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים: אֶת־הַכֶּבֶשׂ
אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין
הָעֶרְבִים: יֵת אֲמַרָא חַד תַּעֲבַד בְּצִפְרָא וְיֵת אֲמַרָא
תְּנִינָא תַּעֲבַד בֵּין שְׁמֹשָׁא: ה וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה
סֵלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבִיעִית
הֵהוּן: וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבִיעִית הֵהוּן: וְחַד מִן עֲשָׂרָא בְּתִלַּת
סָאִין סוּלְתָא לְמִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמֹשַׁח כְּתִישָׁא
רְבַעוֹת הֵינָא: ו עֹלֹת תְּמִיד הָעֹשִׂיָה בְּהָר סינִי
לְרִיחַ נִיחֻחַ אִשָּׁה לַיהוָה: עֹלֹת תְּמִיד הָעֹשִׂיָה

בְּהָר סינִי לְרִיחַ נִיחֻחַ אִשָּׁה לַיהוָה: עֹלֹת תְּדִירָא
דְּאַתְעַבִּידָא בְּטוּרָא דְּסִינִי לְאַתְקַבְּלָא כְּרַעוּא
קִרְבָנָא קֹדֶם יְיָ: ז וְנִסְכּוֹ רְבִיעִית הֵהוּן לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַסֵּךְ גֹּסֶךְ שֹׁכֵר לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִית הֵהוּן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַסֵּךְ גֹּסֶךְ שֹׁכֵר
לַיהוָה: וְנִסְכָּה רְבַעוֹת הֵינָא לְאֲמַרָא חַד
בְּקוּדְשָׁא יִתְנַסֵּךְ נְסוּךְ דְּחִמְרָא עֵתִיק קֹדֶם יְיָ:
ח וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים
כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וְכִנְסָכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֻחַ
לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים
כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וְכִנְסָכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֻחַ
לַיהוָה: וְיֵת אֲמַרָא תְּנִינָא תַּעֲבַד בֵּין שְׁמֹשָׁא
כְּמִנְחַת צִפְרָא וְכִנְסָכָה תַּעֲבַד קִרְבָנָא דְּמִתְקַבְּלָא
כְּרַעוּא קֹדֶם יְיָ: פ ז וְכִיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כִבְשִׂים
בְּגִי־שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֲשָׂרִים סֵלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: וְכִיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כִבְשִׂים
בְּגִי־שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֲשָׂרִים סֵלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: וְכִיּוֹמָא דְּשַׁבְּתָא תְּרִין
אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁלָמִין וְתְּרִין עֲשָׂרִין סוּלְתָא
דְּמִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמֹשַׁח וְנִסְכָּה: י עֹלֹת שַׁבָּת
בְּשַׁבְּתוֹ עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה: עֹלֹת שַׁבָּת
בְּשַׁבְּתוֹ עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה: עֹלֹת שַׁבְּתָא
דְּתַתְעַבַּד בְּשַׁבְּתָא עַל עֲלֵתָא תְּדִירָא
וְנִסְכָּה: פ יא וּבְרֹאשֵׁי חֳדָשִׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה
לַיהוָה פְּרִים בְּגִי־בֹקֶר שְׁנַיִם וְאִיל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּגִי־שָׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם: וּבְרֹאשֵׁי חֳדָשִׁיכֶם
תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פְּרִים בְּגִי־בֹקֶר שְׁנַיִם וְאִיל
אֶחָד כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם: וּבְרִישֵׁי
יְרֵחִיכוֹן תִּקְרִיבוּן עֲלֵתָא קֹדֶם יְיָ תוֹרִין בְּנֵי תוֹרִי
תְּרִין וַדְּבַר חַד אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁבַעַת שְׁלָמִין:
יג וּשְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֲשָׂרִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן לְאִיל הָאֶחָד: וּשְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים סֵלֶת
מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֲשָׂרִים

סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶאֱלִיל הָאֶחָד: וּתְלַת
עֶשְׂרוֹנֵין סוּלְתָא מִנְחָתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לְתוֹרָא
חַד וּתְרִין עֶשְׂרוֹנֵין סוּלְתָא מִנְחָתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח
לְדַכְרָא חַד: י' וְעֶשְׂרֵן עֶשְׂרוֹן סֶלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֹחַ
אִשָּׁה לַיהוָה: וְעֶשְׂרֵן עֶשְׂרוֹן סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה:
וְעֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא סֶלֶתָא מִנְחָתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח
לְאִמְרָא חַד עֹלָתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קֶרְבָּנָא קָדָם
י': י' וְנִסְפִּיהֶם חֲצִי הֵחָיוּ יִהְיֶה לְפָר וּשְׁלִישִׁת
הֵחָיו לְאִיל וּרְבִיעֵת הֵחָיו לְכַבֵּשׁ יוֹן זֹאת עֹלָת
חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה: וְנִסְפִּיהֶם חֲצִי
הֵחָיו יִהְיֶה לְפָר וּשְׁלִישִׁת הֵחָיו לְאִיל וּרְבִיעֵת הֵחָיו
לְכַבֵּשׁ יוֹן זֹאת עֹלָת חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה:
וְנִסְפִּיהוֹן פְּלִגּוֹת הֵינָּה יְהִי לְתוֹרָא וּתְלַתוֹת הֵינָּה
לְדַכְרָא וּרְבַעוֹת הֵינָּה לְאִמְרָא חֲמָרָא דָּא עֹלָת
רִישׁ יִרְחָא בְּאַתְחַדְתוּתָהּ כּוֹן לְכָל רִישֵׁי יִרְחֵי
שָׁתָא: ט' וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת לַיהוָה
עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּשְׁעִיר עִזִּים
אֶחָד לְחֻטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה
וְנִסְכּוֹ: וּצְפִיר בֶּרַע עִזִּי חַד לְחֻטָּאתָא קָדָם י' עַל
עֹלָתָא תְּדִירָא יִתְעַבֵּד וְנִסְכָּה: ס

שִׁישִׁי ט' וּבְחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי יוֹם
לְחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבְחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה
עֶשְׂרֵי יוֹם לְחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבִירְחָא קְדָמָא
בְּאַרְבַּעַת עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא פֶּסַחָא קָדָם י':
י' וּבְחֻמְשָׁה עֶשְׂרֵי יוֹם לְחֹדֶשׁ הַזֶּה חֵג שִׁבְעַת
יָמִים מִצּוֹת יֹאכֹל: וּבְחֻמְשָׁה עֶשְׂרֵי יוֹם לְחֹדֶשׁ
הַזֶּה חֵג שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת יֹאכֹל: וּבְחֻמְשַׁת
עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא הַדִּין חֵגָא שִׁבְעָא יוֹמֵין פֶּטִיר
יִתְאַבִּיל: י"ב בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
בְּיוֹמָא קְדָמָא מְעַרַע קֹדֶשׁ כָּל עֲבִידַת פְּלַחַן

לֹא תַעֲבֹדוּן: י"ט וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה עֹלָה לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאִיל אֶחָד וּשְׁבַעַה
כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וְהִקְרַבְתֶּם
אִשָּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאִיל אֶחָד
וּשְׁבַעַה כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:
וּתְקַרְבוּן קֶרְבָּנָא עֹלָתָא קָדָם י' תוֹרִין בְּנֵי תוֹרֵי
תְרִין וְדַכְרָא חַד וּשְׁבַעַא אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁלָמִין
יְהוֹן לְכוּז: כ' וּמִנְחָתָם סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לְפָר וּשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל
תַּעֲשׂוּ: וּמִנְחָתָם סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֶשְׂרִינִים לְפָר וּשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל תַּעֲשׂוּ:
וּמִנְחָתָהוֹן סֶלֶתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח תְּלַתָּא עֶשְׂרוֹנֵין
לְתוֹרָא וּתְרִין עֶשְׂרוֹנֵין לְדַכְרָא תַּעֲבֹדוּן:
כ"א עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכִּבְשִׂים: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד
לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים: עֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא תַּעֲבֹד
לְאִמְרָא חַד כּוֹן לְשִׁבְעָא אִמְרִין: כ"ב וּשְׁעִיר חֲטָאת
אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: וּשְׁעִיר חֲטָאת אֶחָד לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם: וּצְפִירָא דְחֲטָאתָא חַד לְכַפֵּרָא עֲלֵיכֶם:
כ"ג מִלְּבָד עֹלֹת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתְּמִיד
תַּעֲשׂוּ אֶת־אַלֶּה: מִלְּבָד עֹלֹת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלֹת
הַתְּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אַלֶּה: בֶּרַע מְעַלַת צִפְרָא דְהֵיא
עֹלֹת תְּדִירָא תַּעֲבֹדוּן יֵת אֵלֵין: כ"ד כָּאֶלֶה תַּעֲשׂוּ
לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה
עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: כָּאֶלֶה תַּעֲשׂוּ
לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה
עַל־עֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: כָּאֵלֵין תַּעֲבֹדוּן
לְיוֹמָא שִׁבְעָא יוֹמֵין לַחֵם קֶרֶבן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא
קָדָם י' עַל עֹלָתָא תְּדִירָא יִתְעַבֵּד וְנִסְכָּה:
כ"ה וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: ס' וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָא מְעַרַע קֹדֶשׁ יְהִי
לְכוּן כָּל עֲבִידַת פְּלַחַן לֹא תַעֲבֹדוּן: ט' וּבְיוֹם

הַפְּבוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה
בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מִלְאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וּבְיוֹם הַפְּבוּרִים
בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם
מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאכַת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וּבְיוֹמָא דְּכַוּרִיא בְּקְרוּבִיכוֹן מִנְחָתָא
חֲדָתָא קָדָם יִי בַעֲצֵרְתִּיכוֹן מַעֲרַע קֹדִישׁ יִהְיֶה לְכוֹן
כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן לֹא תַעֲבֹדוּן: וְהַקְרַבְתֶּם
עוֹלָה לְרִיחַ נִיחָח לַיהוָה פְּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
אִיל אֶחָד שְׁבַעֲהָ כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה: וְהַקְרַבְתֶּם
עוֹלָה לְרִיחַ נִיחָח לַיהוָה פְּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אִיל
אֶחָד שְׁבַעֲהָ כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה: וְתַקְרְבוּן עֲלֵתָא
לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יִי תוֹרִין בְּנֵי תוֹרִי תִרִין
וְדָכַר חַד שְׁבַעֲא אֶמְרִין בְּנֵי שָׁנָה: כֹּה וּמִנְחָתָם
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָא הָאֶחָד
שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל הָאֶחָד: וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָא הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים
לְאִיל הָאֶחָד: וּמִנְחָתָהוֹן סֵלֶתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח
תִּלְתָּא עֶשְׂרוֹנִין לְתוֹרָא חַד תִּרִין עֶשְׂרוֹנִין לְדָכְרָא
חַד: כֹּה עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא לְאַמְרָא חַד לְשִׁבְעַת
אֶמְרִין: הֵ שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: שְׁעִיר
עֲזִים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: צִפִּיר בֶּר עֲזִין חַד
לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן: אִ מִלְכָּד עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ
תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יְהוּי־לָכֶם וְנִסְפִּיהֶם: מִלְכָּד עֲלֵת
הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יְהוּי־לָכֶם
וְנִסְפִּיהֶם: בֶּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחָתָה תַעֲבֹדוּן
שְׁלָמִין יְהוֹן לְכוֹן וְנִסְפִּיהוֹן: פֹּא וּבַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
כָּל־מִלְאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה
לָכֶם: וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם
תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וּבִירְחָא שְׁבִיעָא בְּחַד

לִירְחָא מַעֲרַע קֹדִישׁ יִהְיֶה לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן
לֹא תַעֲבֹדוּן יוֹם יִבְבָּא יִהְיֶה לְכוֹן: דִּ וְעֵשִׂיתֶם עוֹלָה
לְרִיחַ נִיחָח לַיהוָה פֶּר בְּנֵי־בָקָר אֶחָד אִיל אֶחָד
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁבַעֲהָ תְּמִימִם: וְעֵשִׂיתֶם עוֹלָה
לְרִיחַ נִיחָח לַיהוָה פֶּר בְּנֵי־בָקָר אֶחָד אִיל אֶחָד
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁבַעֲהָ תְּמִימִם: וְתַעֲבֹדוּן עֲלֵתָא
לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יִי תוֹר בֶּר תוֹרִי חַד דָּכַר
חַד אֶמְרִין בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעֲא שְׁלָמִין: גִּ וּמִנְחָתָם
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָא שְׁנֵי
עֶשְׂרִינִים לְאִיל: וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָא שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל:
וּמִנְחָתָהוֹן סֵלֶתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרוֹנִין
לְתוֹרָא תִרִין עֶשְׂרוֹנִין לְדָכְרָא: דִּ וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד
לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד
לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹנָא חַד
לְאַמְרָא חַד לְשִׁבְעַת אֶמְרִין: הֵ וְשְׁעִיר־עֲזִים אֶחָד
חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: וְשְׁעִיר־עֲזִים אֶחָד חֲטָאת
לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: וְצִפִּיר בֶּר עֲזִי חַד לְחֲטָאתָא
לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן: וֹ מִלְכָּד עֲלֵת הַחֲדָשׁ וּמִנְחָתָה
וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָה וְנִסְפִּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם
לְרִיחַ נִיחָח אִשָּׁה לַיהוָה: מִלְכָּד עֲלֵת הַחֲדָשׁ
וּמִנְחָתָה וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָה וְנִסְפִּיהֶם
כְּמִשְׁפָּטָם לְרִיחַ נִיחָח אִשָּׁה לַיהוָה: בֶּר מַעֲלַת
יִרְחָא וּמִנְחָתָה וְעֲלֵת תְּדִירָא וּמִנְחָתָה וְנִסְפִּיהוֹן
כְּדָחֲזִי לְהוֹן לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָרְבָּנָא קָדָם יִי: ס
וּבַעֲשׂוֹרִי לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם וְעֵשִׂיתֶם אֶת־נִפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מִלְאכָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וּבַעֲשׂוֹרִי לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֵשִׂיתֶם אֶת־נִפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־
מִלְאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וּבַעֲשָׂרָא לִירְחָא שְׁבִיעָא
הַדִּין מַעֲרַע קֹדִישׁ יִהְיֶה לְכוֹן וְתַעֲנֹנִן יֵת נִפְשֵׁתִיכוֹן
כָּל עֲבִידָתָא לֹא תַעֲבֹדוּן: זִ וְהַקְרַבְתֶּם עוֹלָה
לַיהוָה רִיחַ נִיחָח פֶּר בְּנֵי־בָקָר אֶחָד אִיל אֶחָד
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁבַעֲהָ תְּמִימִם יְהוּי לָכֶם:

והקרבתם עלה ליהוה ריח ניחח פר בן־בקר אחד
איל אחד כבשים בגי־שנה שבִּעָה תמימם יהיו
לכם: ותקרבון עלתא קדם יי לאתקבלא ברענא
תור בר תורי חד דכר חד אמרין בגי שנה שבִּעָה
שלמין יהון לכון: ט ומנחתם סלת בלולה
בשמן שלשה עשרונים לפר שני עשרונים לאיל
האחד: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
עשרונים לפר שני עשרונים לאיל האחד:
ומנחתהון סלתא דפילא במשח תלתא עשרונים
לתורא חד לתלתא עשר תורין תרין עשרונים
לדכרא חד לתרין דכרין: טו ועשרון עשרון
לכבש האחד לשבעת הכבשים: עשרון
עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: עשרונא
עשרונא לאמרא חד לשבִּעָה אמרין: יא ושְׁעִיר־
עזים אחד חטאת מלִבֵּד חטאת הכפרים
ועלת התמיד ומנחתה ונספיהם: שְׁעִיר־עזים
אחד חטאת מלִבֵּד חטאת הכפרים ועלת התמיד
ומנחתה ונספיהם: צפיר בר עזין חד חטאתא
בר מחטאתא דכפוריא ועלת תדירא ומנחתה
ונספיהון: ס

שביעי יב ובחמשה עשר יום לחדש השביעי
מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא
תעשו וחגתם חג ליהוה שבעת ימים:
ובחמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא־קדש
יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו וחגתם
חג ליהוה שבעת ימים: ובחמשת עשרא יומא
לירחא שביעאה מערע קדיש יהי לכון כל
עבדת פלחנא לא תעבדון ותחגון חגא קדם יי
שבִּעָה יומין: יג והקרבתם עלה אשה ריח
ניחח ליהוה פרים בגי־בקר שלשה עשר אילים
שנים כבשים בגי־שנה ארבעה עשר תמימם
יהיו: והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה
פרים בגי־בקר שלשה עשר אילים שנים כבשים
בגי־שנה ארבעה עשר תמימם יהיו: ותקרבון
עלתא קרבן דמתקבל ברענא קדם יי תורין בגי

תורי תלת עשר דכרין תרין אמרין בגי שנה
ארבעא עשר שלמין יהון: יד ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד
לשלשה עשר פרים שני עשרונים לאיל האחד
לשני האילים: ומנחתם סלת בלולה בשמן
שלשה עשרונים לפר האחד לשלשה עשר פרים
שני עשרונים לאיל האחד לשני האילים:
ומנחתהון סולתא דפילא במשח תלתא עשרונים
לתורא חד לתלתא עשר תורין תרין עשרונים
לדכרא חד לתרין דכרין: טו ועשרון עשרון
לכבש האחד לארבעה עשר כבשים: ועשרון
עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבשים:
ועשרונא עשרונא לאמרא חד לארבעת עשר
אמרין: טו ושְׁעִיר־עזים אחד חטאת מלִבֵּד
עלת התמיד ומנחתה ונספיהם: ושְׁעִיר־עזים אחד
חטאת מלִבֵּד עלת התמיד ומנחתה ונספיהם:
וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא
מנחתה ונספיהם: ס ז וביום השני פרים בגי־בקר
שנים עשר אילים שנים כבשים בגי־שנה
ארבעה עשר תמימם: וביום השני פרים בגי־
בקר שנים עשר אילים שנים כבשים בגי־שנה
ארבעה עשר תמימם: וביומא תנינא תורין בגי
תורי תרי עשר דכרין תרין אמרין בגי שנה
ארבעא עשר שלמין: יח ומנחתם ונספיהם
לפרים לאילים ולכבשים במספרם כמשפט:
ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים
במספרם כמשפט: ומנחתהון ונספיהון לתורין
לדכרין ולאמרין במנגיניהון כדחזי: יט ושְׁעִיר־
עזים אחד חטאת מלִבֵּד עלת התמיד
ומנחתה ונספיהם: ושְׁעִיר־עזים אחד חטאת
מלִבֵּד עלת התמיד ומנחתה ונספיהם: ס
וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא
ומנחתה ונספיהון: כ וביום השלישי פרים
עשתי־עשר אילים שנים כבשים בגי־שנה

כְּמֹשֶׁפֶט: וּמִנְחָתָהוּן וְנִסְפֵיהוֹן לְתוֹרִין לְדִכְרִין
וְלֵאמָרִין בְּמִגְנִיָּהוֹן כְּדָחִי: כה וְשַׁעִיר חַטָּאת
אֶחָד מִלֵּבֶל עֹלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפָּה:
וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶל עֹלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ
וְנִסְפָּה: וְצִפְרָא דְחֻטְאָתָא חַד בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפָּה: ס כז וּבִיּוֹם הַשְּׁשִׁי פְּרִים שְׁמֹנֶה
אֵילִם שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּגִי' שְׁנֵה אַרְבָּעָה עֶשֶׂר
תְּמִימִם: וּבִיּוֹם הַשְּׁשִׁי פְּרִים שְׁמֹנֶה אֵילִם שְׁנַיִם
כְּבָשִׂים בְּגִי' שְׁנֵה אַרְבָּעָה עֶשֶׂר תְּמִימִם: וּבִיּוֹמָא
שְׁתִּיתָאָה תוֹרִין תְּמַנְיָא דְכָרִין תְּרִין אַמְרִין בְּגִי
שְׁנָא אַרְבָּעָא עֶשֶׂר שְׁלָמִין: 1 וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם
לְפָרִים לְאֵילִם וְלִכְבָּשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמֹשֶׁפֶט:
וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וְלִכְבָּשִׂים
בְּמִסְפָּרָם כְּמֹשֶׁפֶט: וּמִנְחָתָהוּן וְנִסְפֵיהוֹן לְתוֹרִין
לְדִכְרִין וְלֵאמָרִין בְּמִגְנִיָּהוֹן כְּדָחִי: 2א וְשַׁעִיר
חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶל עֹלֶת הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ
וְנִסְכָּיהָ: וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶל עֹלֶת הַתְּמִיד
מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהָ: וְצִפְרָא דְחֻטְאָתָא חַד בַּר
מַעֲלַת תְּדִירָא מִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהָ: ס 2ב וּבִיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי פְּרִים שְׁבַעָה אֵילִם שְׁנַיִם כְּבָשִׂים
בְּגִי' שְׁנֵה אַרְבָּעָה עֶשֶׂר תְּמִימִם: וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
פְּרִים שְׁבַעָה אֵילִם שְׁנַיִם כְּבָשִׂים בְּגִי' שְׁנֵה אַרְבָּעָה
עֶשֶׂר תְּמִימִם: וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה תוֹרִין שְׁבַעָא
דְכָרִין תְּרִין אַמְרִין בְּגִי שְׁנָא אַרְבָּעָא עֶשֶׂר שְׁלָמִין:
3 וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וְלִכְבָּשִׂים
בְּמִסְפָּרָם כְּמֹשֶׁפֶט: וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים
לְאֵילִם וְלִכְבָּשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמֹשֶׁפֶט: וּמִנְחָתָהוּן
וְנִסְפֵיהוֹן לְתוֹרִין לְדִכְרִין וְלֵאמָרִין בְּמִגְנִיָּהוֹן
כְּדָחִי לְהוֹן: 4 וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶל עֹלֶת
הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהָ: וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד
מִלֵּבֶל עֹלֶת הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהָ: וְצִפְרָא
דְחֻטְאָתָא חַד בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא מִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהָ: ס
מִפְטוֹר 4א בִּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם כָּל־
מֵלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: בִּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ

מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספה: וצפירא
דחשאתא חד בר מצלת תדירא ומנחתה ונספה:
ט אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם
וגדתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנספכם
ולשלמיכם: אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד
מנדריכם וגדתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם
ולנספכם ולשלמיכם: אליו תעבדון קדם יי
במועדיכון בר מנדריכון וגדבתיכון לעלותכון
ולמנחתיכון ולנספתיכון ולנכסת קודשיכון:
« ויאמר משה אל-בני ישראל ככל אשר-צוה
יהוה את-משה: ויאמר משה אל-בני ישראל ככל
אשר-צוה יהוה את-משה: ואמר משה לבני
ישראל ככל די פקיד יי ית משה: פ פ פ

קס"ח פסוקים, לחל"ק סימן.

תהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו: ביוםא
תמינאה פגש יהי לכון כל עבדת פלחן לא
תעבדון: ז והקרבתם עלה אשה ריח ניהול
ליהוה פר אחד איל אחד פכשים בני-שנה
שבועה תמימים: והקרבתם עלה אשה ריח ניהול
ליהוה פר אחד איל אחד פכשים בני-שנה שבועה
תמימים: ותקרבין עלתא קרבן דמתקבל פרעוא
קדם יי תור חד דכר חד אמרין בני שנה שבועה
שלמין: ח מנחתם ונספיהם לפר לאיל
ולבכשים במספרם כמשפט: מנחתם ונספיהם
לפר לאיל ולבכשים במספרם כמשפט: מנחתהון
ונספיהון לתורא לזכרא ולאמרין במניניהון
בדחזי: ט ושעיר חטאת אחד מלכד עלת
התמיד ומנחתה ונספה: ושעיר חטאת אחד

הפטרה לפרשת פינחס לקריאה בציבור ולשמו"ת בירמיה פרק א"ב

א « דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר בענתות בארץ בנימין: ב אשר היה דבר-יהוה אלי
בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלכו: ג ויהי בימי יהויקים בן-יאשיהו
מלך יהודה ער-תם עשר-עשרה שנה לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה ערגלות ירושלים בחדש
החמישי: ד ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: ה בטרם אצרך בבטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם
הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ו ואמר אהה אדני יהוה הנה לא-ידעתי דבר פני-נער אנכי: ז ויאמר
יהוה אלי אל-תאמר נער אנכי כי על-פל-אשר אשלחך תלך ואת כל-אשר אצוך תדבר:
ח אל-תירא מפניהם כי-אתך אני להצילך נאם-יהוה: ט וישלח יהוה את-ידו ויגע על-פי ויאמר
יהוה אלי הנה נתתי דברי בפיך: י ראה הפקדתיך היום הנה עלי-הגוים ועלי-הממלכות לנתוש
ולנתוץ ולהאבד ולהרוס לבנות ולנטוע: יא ויהי דבר-יהוה אלי לאמר מה-אתה ראה ירמיהו
ואמר מקל שקד אני ראה: יב ויאמר יהוה אלי היטבת לראות כי-שקד אני על-דברי לעשותו:
יג ויהי דבר-יהוה אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח אני ראה ופניו מפני צפונה:
יד ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל-ישובי הארץ: טו כי י הנני קרא לכל-משפחות
ממלכות צפונה נאם-יהוה וכאו ונתנו איש כסאו פתח י שערי ירושלים ועל כל-חומותיה סביב
ועל כל-ערי יהודה: טז ודברתי משפטי אותם על כל-דעתם אשר עזבוני וקטרו לאלהים אחרים
וישתחוו למעשי ידיהם: יז ואתה תאזר מתניך וקמת ודברת אליהם את כל-אשר אנכי אצוך
אל-תחת מפניהם פן-אחתך לפניהם: יח ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד פרזל ולחמות

נחשת על-פל-הארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: י וגלחמו אליך ולא יוכלו לך
 כִּי־אתך אני נאם־יהוה להצילך: ב ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ד הלך וקראת באזני ירושלים
 לאמר פה אמר יהוה זכרתי לך חסד געורוך אהבת פלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא
 זרועה: ג קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהוה:

הפטרה לפרשת פינחס לשמו"ת במלכים א פרק יח

יח י ויד־יהוה היתה אל־אליהו וישנם מתניו וירץ לפני אחאב עד־באכה יזעאלה: יט א ויגד
 אחאב לאיובל את כל־אשר עשה אליהו ואת כל־אשר הרג את־פל־הנביאים בחרב: כ ותשלח
 איובל מלאך אל־אליהו לאמר כה־יעשון אלהים וכה יוספון כִּי־כעת מחל אשים את־נפשך
 כנפש אחד מהם: ג וירא ויקם וילך אל־נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח את־נערו שם:
 ד והוא־הלך במדבר הדרך יום ויבא וישב תחת רתם אחד וישאל את־נפשו למות ויאמר א רב
 עתה יהוה קח נפשי כי לא־טוב אנכי מאבתי: ה וישכב וישן תחת רתם אחד והנה־זה מלאך
 נגע בו ויאמר לו קום אכול: ו ויבט והנה מראשתיו ענת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישב
 וישכב: ז וישב מלאך יהוה א שנית ויגע־בו ויאמר קום אכל כי רב ממך הדרך: ח ויקם ויאכל
 וישתה וילך בכח א האכילה הריא ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלהים הרב:
 ט ויבא־שם אל־המערה וילן שם והנה דבר־יהוה אליו ויאמר לו מה־לך פה אליהו: י ויאמר קנא
 קנאתי ליהוה א אלהי צבאות כִּי־עזבו בריתך בני ישראל את־מזבחתיך הרסו ואת־נביאיך הרגו
 בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את־נפשי לקחתה: יא ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהוה והנה
 יהוה עבר ורוח גדולה וחץ מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרים
 רעש לא ברעש יהוה: יב ואחר הרעש אש לא באש יהוה ואחר האש קול דממה דקה: יג ויהי א
 כשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר מה־לך פה
 אליהו: יד ויאמר קנא קנאתי ליהוה א אלהי צבאות כִּי־עזבו בריתך בני ישראל את־מזבחתיך
 הרסו ואת־נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את־נפשי לקחתה: טו ויאמר יהוה אליו
 לך שוב לדרךך מדברה דמשק ובאת ומשחת את־חזאל למלך על־ארם: טז ואת יהוא בן־נמשי
 תמסח למלך על־ישראל ואת־אלישע בן־שפט מאבל מחולץ תמסח לנביא תחתך: יז והיה
 הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית אלישע: יח והשארתי בישראל שבעת
 אלפים כל־הפרצים אשר לא־כרעו לפעל וכל הפה אשר לא־נשק לו: יט וילך מִשֵּׁם וימצא
 את־אלישע בן־שפט והוא חרש שנים־עשר צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר אליהו אליו
 וישלך אדרתו אליו: כ ויעזב את־הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר אשקה־נא לאבי ולאמי ואלכה
 אחריך ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי לך: כא וישב מאחוריו ויקח את־צמד הבקר ויזבחהו
 ובכלי הבקר בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי אליהו וישרתהו:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', כ"ב בתמוז	3.18	4.23	4.49	5.55	9.15	12.47	13.22	19.46.2	20.13
ש"ק, כ"ג בתמוז	3.19	4.24	4.50	5.55	9.15	12.47	13.22	19.45.7	20.13
א', כ"ד בתמוז	3.20	4.25	4.51	5.56	9.16	12.47	13.22	19.45.2	20.12
ב', כ"ה בתמוז	3.21	4.26	4.52	5.57	9.16	12.47	13.22	19.44.7	20.12
ג', כ"ו בתמוז	3.23	4.26	4.52	5.57	9.16	12.47	13.22	19.44.1	20.11
ד', כ"ז בתמוז	3.24	4.27	4.53	5.58	9.17	12.47	13.22	19.43.5	20.10
ה', כ"ח בתמוז	3.25	4.28	4.54	5.59	9.17	12.47	13.22	19.42.9	20.10
ו', כ"ט בתמוז	3.26	4.29	4.55	5.59	9.17	12.47	13.22	19.42.3	20.09

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ב בתמוז ה'תשפ"ה – כ"ט בתמוז ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ב בתמוז	הל' בכורים פרק ג-ה.	הל' זביה ומתנה פרק ב.	מל"ת קמט*. מ"ע קלב.
ש"ק	כ"ג בתמוז	פרק ו-ח.	פרק ג.	מ"ע קלב. קמג. קמד.
א'	כ"ד בתמוז	פרק ט-יא.	פרק ד.	מ"ע פ. פא.
ב'	כ"ה בתמוז	פרק יב. הל' שמיטה ויובל.. בפרקים אלו.	פרק ה.	מ"ע פב. קלה. מל"ת רכ. רכא. רכב.
ג'	כ"ו בתמוז	פרק ג-ה.	פרק ו.	מל"ת רכג. מ"ע קלד. קמא. מל"ת רל. רלא.
ד'	כ"ז בתמוז	פרק ו-ח.	פרק ז.	מ"ע קמ. קלו. קלז. מל"ת רכד. רכה. רכו.
ה'	כ"ח בתמוז	פרק ט-יא.	פרק ח.	מ"ע קלח. מל"ת רכז. מ"ע קלט.
ו'	כ"ט בתמוז	פרק יב-יג. שאלו שלום וגו'. ספר עבודה והוא ספר שמיני. הל' בית הבחירה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ט.	מל"ת קסט. קע. מ"ע קפג. מל"ת רכת. מ"ע כ.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
פנחס	19:04	20:26	19:27	20:28	19:18	20:29	19:25	20:26
מטות ומסעי	19:01	20:21	19:23	20:24	19:14	20:25	19:21	20:22

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"י האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעני ע"ה דייטש